ABR
Amazone Bijbel Romans

Korte Verhalen I

De Nachtregen

ABR
Amazone Bijbel Romans

Korte verhalen I
De Nachtregen

COAB
2020
1970-2020

golven van het oerwoud
zwarte koningin
de hagedis

de wijzen uit het westen
p.a.p.
oorlogsbesluiten
radio de christelijke rolstoel – wie weet waar wie werd geboren
Dikke Taram
Hoogspanning
de nonnenkoren
De Imker
De kleermaker die van tranen kleren maakte
De Vrouwenondergoed Verkoper
De Toversleutel tot de Hemel
Avond Danser
Wilde Honden
Wilde Honden II
De Wilde Hond

golven van het oerwoud

Ze sprak het en het was er …
Ze zag niet eens dat het er was, maar ze kon het ervaren …
Menkilo had het gezien, en was ervan overtuigd dat zij speciale krachten had …
Meer kon hij er niet over vertellen, want zelfs voor hem was het allemaal te wonderlijk …
Een lichtende gestalte gleed over hem heen, als een poeder …
Toen hij bij de waarzegster vandaan kwam had hij weer volle moed …
Zijn benen trilden helemaal …
Zij had hem zoveel verteld waar hij niet over durfde te praten, maar hij moest wel … Hij kon het eigenlijk niet inhouden, en toen hij één van zijn vrienden zag begon hij al snel te vertellen … Hij vertelde hem dat ze heel raadselachtig was, maar hij merkte ook bij zichzelf hoe hij de woorden verdraaide, omdat hij niet wilde dat hij zomaar zijn gevoel en zijn unieke ervaring geheel ontbloot zou weggeven, ook al was het één van zijn vrienden …
Senturio was altijd een vreemde geweest, ook al was het een vriend, maar hij wist nooit of hij hem wel echt kon vertrouwen … Toch noemde hij hem vriend, omdat Senturio ook weer heel veel voor hem had gedaan … Meer dan wie dan ook … Nu stond hij dan op een kruispunt … Moest hij dan alles open en bloot vertellen tot in de kleinste details, of kon hij ook wat achterhouden …
Hij koos voor het langzaam afzwakken, en probeerde eigenlijk zelfs op een ander onderwerp over te gaan … Senturio staarde hem met open mond aan, alsof hij het bijna kon voelen … 'Maar dat is

geweldig,' sprak Senturio, die niet veel anders kon zeggen … 'Ik wil daar ook naartoe …'

'Zou je dat wel doen, Senturio,' zei Menkilo … 'Is het niet gewoon genoeg geweest dat ik er ben geweest en dat je het van mij te horen krijgt als door een filter … Ik ben altijd erg beschermend over je geweest, dat weet je … Je hebt zoveel voor me gedaan, dat ik dat niet in woorden kan uitdrukken.'

Even borrelde er woede op in Senturio … 'Probeer je het me nu te onthouden ?'

Niet lang daarna waren ze zelfs in gevecht … en rolden over de grond … Hun vriendschap kon zo ineens omslaan in vijandschap … Zo was dat altijd geweest … Ze waren het wel gewend … Er was toch een zekere competitie tussen hen … vooral als het om vrouwen ging …

Midden in de nacht ging Senturio naar de waarzegster … alleen … op afraden van Menkilo, maar die slaapte toch al … Senturio had wat gedronken, en ook de waarzegster scheen wat gedronken te hebben … De volgende ochtend had Senturio de hik, en vertelde al hikkend aan Menkilo wat er was gebeurd, maar hij zorgde ervoor dat hij alles verdraaide … Menkilo mocht de waarheid niet weten … Het was iets tussen Senturio en de waarzegster … Het was te persoonlijk en te kostbaar … Senturio wilde alles wel met zijn vriend delen, maar niet dit …

Wel werd hun band door dit alles hechter, en ze besloten samen een tocht te maken op een oerwoud rivier … in een bootje … Senturio was een reiziger in hart en nieren, en Menkilo was ook altijd wel klaar voor een avontuur … Alles bleef rustig … Ze kwamen zo kalm weer terug als ze waren vertrokken, en aan de oever stond de waarzegster … Met grote ogen keken ze haar aan … alsof ze werden geslagen door een virus … Beiden trilden ze op hun benen …

Ze sprak en het was er … Ze zag niet eens dat het er was, maar ze kon het ervaren …
Menkilo en Senturio hadden het gezien, en waren ervan overtuigd dat zij speciale krachten had …
Meer konden zij er niet over vertellen, want zelfs voor hen was het allemaal te wonderlijk …
Een lichtende gestalte gleed over hen heen, als een poeder …
Hun benen trilden helemaal … Maar toen stonden ze strak en staarden voor zich uit … Ze waren door iets geslagen … Het leek wel alsof even hun denken geheel vastliep … De waarzegster had tot hen gesproken … Niemand anders had ervaren wat zij hadden ervaren … Het was zo uniek, en zo diep, zo persoonlijk … Het gleed door hen heen, als oerwouds water … van de rivier … Het was alsof ze door de bliksem waren geslagen, maar er was veel meer … en ze konden er niet over praten … Nu wisten ze dat ze beiden hetzelfde hadden ervaren, precies hetzelfde, en ze hoefden het elkaar niet uit te leggen … Het maakte hun band dieper en hechter … Ze waren er nu beiden doorheen gegaan met elkaar, wat een bijzondere band schepte … Daar was het de waarzegster ook om te doen … Eerst apart, en dan samen … als de golven van het oerwoud … Het had een genezende werking … alsof de natuur losbrak in hen … Ze wilden het wel vertellen maar ze konden het niet … Er lag iets op hun mond, er lag iets op hun denken … Hun gezichten waren nat, hun lichamen waren nat … als van de oerwouds rivier …

Ze gingen terug naar het kamp … Ze konden niet praten … Ze wilden het vertellen, maar konden het niet … Er werden vragen aan hen gesteld, maar alles ging langs hen heen … Zij waren immers met de waarzegster geweest … Niemand mocht dit zo weten zoals het gegaan was … Dat was te zeldzaam, en zo moest het ook blijven … Het was iets van de natuur wat zich niet zomaar prijs wilde geven … En daarom ging het zo … Alleen de waarzegster zou kunnen beslissen wanneer en hoe, en met wie … Als zij sprak, dan zou het komen … Maar wat hield zij nog meer voor hen verborgen ? Zou zij ook niet zelf een heleboel dingen verdraaien van wat zij had meegemaakt ? Gewoon om haar hart te beschermen ? Het was een groot mysterie van de natuur … Senturio en Menkilo begonnen te tollen, en iedereen keek … En iedereen begon onder hun betovering te komen

… de betovering die eens over hen kwam … door de woorden van de waarzegster … Ze keken toe, en zagen dat ook anderen begonnen te tollen, en sommigen vielen in het zand … Wat gebeurde hier ? Dit was wel erg vreemd …

Toen de waarzegster kwam klapte zij in haar handen … En een ieder keek naar haar … Ze sprak en het was er … Ze zag niet eens dat het er was, maar ze kon het ervaren … Ze hadden het gezien, en waren ervan overtuigd dat zij speciale krachten had … Iedereen ervoer weer wat anders … Het zorgde voor een vreemde scheiding … alsof er glazen muren tussen hen kwamen … Een lichtende gestalte gleed over hen heen, als een poeder … Het leek wel alsof even hun denken geheel vastliep … De waarzegster had tot hen gesproken … Niemand anders had ervaren wat zij hadden ervaren … Het was zo uniek, en zo diep, zo persoonlijk … Het gleed door hen heen, als oerwouds water … van de rivier … En een ieder ging zijn eigen weg … Ze waren onder een betoverend virus van het oerwoud … Kampen werden opgebroken … En de waarzegster vond haar weg …

Ze hield iets in haar handen … Dit moest ze hebben … Het was zo lang weggeroofd geweest … Iets van de natuur …. Ze kon er niet over praten … Het schuimde tussen haar vingers … Zo lang was het weggeweest … Ze drukte het tegen haar hart … Hier zou ze nooit over kunnen vertellen … Ze zou de woorden hierover moeten verdraaien om het te kunnen beschermen, zodat het niet een tweede keer weggeroofd zou worden … Het was iets van haarzelf … Het was haar hart ...

zwarte koningin

Wie kan haar hart vinden ?
Wie kan haar woorden verstaan ?
Zij verdraaid hier al haar woorden, als een spin,
Vlinders komende uit kokonnen …
Verborgenheden van haar hart …
Achter glas verborgen …
Niemand komt hier … Zij zullen allen sterven …
Allen zijn zij onder haar vloek … Wie kan aan haar vloeken ontkomen ?
Scheldend is zij de koningin van het oerwoud …
Zij droomt en doet dromen …
Zij is een zwaar virus … golven van het oerwoud …
Zij houdt hen allen in hypnose … in een diepe slaap … opdat zij haar niet zullen vinden …
Alleen een kinderhart kan het glas van haar hart doen smelten …
Alleen een kinderhand kan haar verstaan …

Haar woorden zijn als een rivier, golvende, draaiende …
Zij draait alles om, zij doet al hun wegen scheiden …

Zij stookt en spot, liegt en bedriegt …
Zij geeft niet om de waarheid …
De waarheid is in haar hart, maar zij geeft het niet …
Zij beschermt de waarheid …
Geen indringers komen dichtbij haar …

Zij is altijd zwart en donker …
Zij is de koningin van de dromen … van het virus …
van het oerwoud … zich verstoppende …
Het glijdt altijd weg, altijd draaiende …
Het ligt niet in het bereik …
Alleen een kinderhart zal het vinden …
En een kinderhand alleen zal het verstaan …

Zij is een wurgende slang, haarzelf wurgende …
Zij is een draaiende in de grot, die alles omdraaid …
Als water van het oerwoud …
Nee, zij komen niet dichtbij …
Zij gilt en schreeuwt, totdat het breekt in hun hoofden,
en dan spuit zij haar leugen, opdat zij de waarheid niet vinden …

In het groene water ligt het geheim …
Alleen kinderen zien het …
Voor volwassenen is er geen bewijs …

Met hun steriele en klinische handen zullen zij haar niet vinden, haar niet verscheuren …
Zij is een roofdier, en zij zijn haar prooi …
In haar webben liggen zij verstrikt …
Achter glas zijn zij, zoals haar hart …

Nee, klinische, volwassen harten zullen haar niet vinden …
Door haar lokroep gaan zij ten onder …
Zij baart kinderen in de duistere nacht,
Zij die van haar bloed zijn zullen haar zien …

Waarom zoeken zij haar nog steeds met hun lampen ?
Zij moeten sterven …
Waarom roepen zij nog steeds haar naam ?
Zij zal niet horen …
Achter glas is zij, en in hen wordt het virus verspreidt …
In de boze nacht zullen zij niet kunnen samenzweren …
Zij kunnen elkaar niet zien en niet verstaan …
Het glas heeft scheiding tussen hen gemaakt …

Oh, in groene wateren ligt het geheim, maar het is ver weg van hen …
Het is alleen dicht bij een kinderhart …
Haar woorden verdraaien het,
Terwijl zij verdwalen … Ja, dieper in het glas zullen zij gaan …
Hier kwam zij boven, maar zij zullen het nooit zien …

Hier houdt zij haar hart vast,

Hier droomt zij een nieuw leven …
En zoveel kinderen volgen haar …

Zij bedriegt,
Zij draait om,
Waar al hun schepen vergaan ...

de hagedis

Is dat hoe je erover denkt ? vroeg de dominee.
Ik had een hagedis op een fiets getekend, met zijn tong uit z'n bek, en die zei zoiets als blahahahaha ...
Ja, dominee, zei ik, dat is hoe ik er over denk.
Ik sloeg hem op z'n schouder.
Al die dode dieren in de kerkbanken.
Hoe lang moeten we het nog aanzien ?

Dode dieren, huh ? vroeg de dominee ...
Ja, in de kerkbanken, op het bord, waar dan ook ... allemaal dode dieren ...
Ik sloeg hem nogmaals op z'n schouder, nu iets harder ...

Naakte vrouwen, moet dat allemaal, dominee ?
Huh ? vroeg de dominee ...
Ja, naakte vrouwen in de kerk en op het bord ...
Hoe kom je daar nu bij, vroeg de dominee ...
Nou ja, moeder god wordt toch gegeten alsof ze nooit heeft bestaan ?
Het gaat toch altijd over de vader ?
Moeder god woont ergens naakt in de wildernis ...
Ze was niet uitgenodigd op het feestje ...

Ja ja ja, zei de dominee, ergens heb je wel gelijk ...
Ik sloeg hem nogmaals keihard op z'n schouder ...
Da's hoe'k erover denk, dominee ... niet om over naar huis te schrijven dus ...

Nou ja, ik ga maar weer eens naar huis, zei de dominee ...
Welk huis ? vroeg ik ...
Nou, ik moet toch eten en slapen, zei de dominee ...

Nee, je moet niks, zei ik ...
Met je poten van de diertjes en de vrouwtjes afblijven nu, makker ...
Dan zullen wij het best met elkaar kunnen vinden ...
Toen sloeg ik hem weer keihard op de schouder ...
Het was inmiddels al een heel oud mannetje geworden ...
Toen ik klein was moest hij mij altijd hebben ...
Maar nu waren de rollen omgedraaid ...

Nou ja, als je het ergens niet mee eens bent, dan neem je me maar onder vuur, zei hij ...
Dat doe'k graag, zei ik ...
Maar je mag niet haten, zei hij toen ...

Ik dacht okay, laat ik kwaad maar niet met kwaad vergelden ...
Ik ben toen weggegaan ... Ik heb verder nooit meer tegen hem gesproken, maar ik had gezegd wat hij moest weten ...

Toen hij was overleden ben ik nog wel een keer terug gegaan naar die kerk van hem, en heb de hele boel daar kort en klein geslagen als de wedergekomen jezus met de zweep .... het was allemaal heel bijbels en ik sloeg ze ook om de oren met de bijbel ...

da's hoe'k erover denk, zei ik, en toen ben ik boos weggelopen ...
ik heb toen ook nog de hele kerk onder water laten zetten als een zondvloed ...
dat hadden ze wel verdiend ...

maar jij bent jezus niet, riep toen iemand ...
nee, riep ik, ik ben zeker geen stripfiguur ...
ik ben toen maar die hagedis op die fiets na gaan doen die ik ooit eens had getekend, met z'n tong uit z'n bek, en die blahahahahaha zei.
wie doe je na ? riep hij toen ...
mijn tante uit amerika, riep ik toen ...

de wijzen uit het westen

Ze kwamen aan op het Nederlandse strand, drie piratenschepen. Ze hadden schatten geroofd uit Amerika, de indianen geplunderd. Ze kwamen terug uit het grote Indianië met een grote buit. Ze hadden een boodschap te verkondigen, een grote gave te geven. Het was iets waardoor je onzichtbaar kon worden. En deze schurken stonden op het strand, drie piratenhoofdmannen, drie piratenkapiteinen, met hun piratenbendes. En de koning van Nederland werd week in zijn knieën, en de koningin van Nederland pakte haar spiegeltje. En zij werden omgekocht, gechanteerd, bereigd, met mes op de keel, want Nederland had geen legers. Hoe kon het dan dat Nederland geen legers had ? Och ziet u, het waren slechts muizenvolkeren. Maar de koning en de koningin kregen een gave. Ze konden nu onzichtbaar worden. En met de indiaanse schatten die ze kregen moest er een school gebouwd worden, in het midden van het Markermeer, op een eiland, en het eiland en de school moesten totaal onzichtbaar zijn.

De wijzen uit het westen waren gekomen. Ze hadden hun evangelie gebracht, een diepe haak in het hart. En zo marcheerde op de scholen het onzichtbare geheim. Zoveel zielen in een fles, opgesloten. De koning liet het er niet bij zitten, maar hij kon niets, want hij was onzichtbaar geworden. Hij was

onder een vloek, net als zijn vrouw. En de muizenvolkeren deden niks. Ze lachten maar en dronken maar de hele dag. Maar op een dag kwamen er wijzen uit het oosten, mirre, wierook en goud. Zij konden de koning wel zien, want zij hadden ogen om te zien, in tegenstelling tot de blinde muizenvolkeren. En zij gaven hun geschenken aan de koning : mirre, wierook en goud. En de koning boog voorover om hun voeten te kussen, maar ze waren weg, onzichtbaar geworden. En de koning greep naar zijn hoofd en riep : 'Ben ik dan blind geworden ?'

Maar verder kon hij nog alles zien. Zelfs de onzichtbare school op het Markermeer. En ook zag hij daar de wijzen uit het westen zitten, de piraten met hun bendes. En hij ging naar ze toe met mirre, wierook en goud. En hij zei : 'Pak me dan, als je kan, want het indiaanse goud heeft jullie verblind.' En hij liet de school afbreken, en niemand heeft ooit nog over de school gesproken.

Moraal van het verhaal : de wijzen uit het westen kwamen Nederland slechts vetmesten.

p.a.p.

Er zit me nogal een groot verschil tussen, riep de marktjongen.
Verkrampingen van nazi-onverschilligheid of van het verzet.
Wij verkopen alleen poeders van het verzet.
Smeer het op uw dijen, op uw schenen, en zie dan hoe de verkramping door uw lichaam trekt om u te verzetten tegen het goddeloze regiem van dit land !
Ze donderen alles maar in de mond bij de mensen en alles moet maar.
Je hebt geen recht van meningsuiting meer. Alles moet maar via hen, zoals zij het willen.
Dit poeder kan uw leven veranderen, door verkramping.
Het houd jezelf strak en hard tegen deze pest.
Het is een virus, en daarom hebben wij een poeder.

Maar de circusbaas was het er niet mee eens.
'Zeg snotaap, werkte jij eerst niet bij ons circus ?
Je mot niet zoveel praatjes hebben.'

Ja, dat deed ik, riep de marktjongen, maar nu werk ik hier.
Beter dan dat corrupte circus van u.

Lieve help, riep een vrouw, zoveel beschuldigingen op de vroege ochtend.
Mot dat allemaal ?

U kunt ook een poedertje van me krijgen, riep de marktjongen.
Omdat jij het bent voor de halve prijs.

Nee laat maar, zei de vrouw
– Ik ga liever gewoon dood …

Teveel gifpoeders vandaag, zei een andere vrouw

Dan motten jullie het zelf maar weten, zei de marktjongen.
En hij smeerde zijn wangetjes nog extra in met het poedertje.

Je ziet wel wit vandaag, zei iemand.

Ja, dat is het poedertje, moet je ook wat ?
riep de marktjongen.

Nee, ik ga liever gewoon dood …

Nazi, nsb, het loopt hier allemaal door het publiek rond …
riep de marktjongen …

Moet je maar geen poedertjes verkopen ! riep iemand …

Oh, krijg ik de schuld, krijg nou wat ! riep de marktjongen.
Hij begon ineens veel meer van het poeder op zich te smeren,
ook op zijn armen, en toen stroopte hij zijn broek op om zijn onderbenen in te smeren.
Toen trok hij zijn schoenen en sokken uit en begon ook zijn voeten ermee in te smeren.
Hij begon helemaal strak te trekken, te verkrampen.

Het is een jonge knaap nog, riep iemand.

Ja, het maakt je jong ! riep de marktjongen. Ook wat ?

Nee, laat maar. Ik ga liever met pensioen, zei die persoon. Veel teveel werk.

Kom hier dan, riep de marktjongen. Dan zal ik je een knal verkopen door zo over mijn poeders te spreken. En dan zeker varken worden he, een nazi of nsb.

Ach man, zei de andere persoon, je ziet ze vliegen, je bent niet meer helder. Kom hier met dat poeder, dan zal ik het over je kop uitgieten !

Poedertjes, poedertjes, zei een chique dame in een chique jurk ineens. Ik verkoop ze ook, dan kunnen jullie lekker nazi, nsb en varkentje worden … Lekker vervroegd met pensioen, hoef je niet meer na te denken, niet meer naar school …

Iedereen rende op haar af om het poeder te kopen …

Ik heb het niet hier, zei de vrouw … Kom maar mee, het is in het bos …

En zo volgde een hele stoet deze vreemde chique dame met de chique jurk. Ze had ook een parasolletje …

Is het nog lang ? vroeg een jongetje.

We zijn er bijna, zei het vrouwtje.

Ze begon steeds ouder te worden …

Is het nog ver ? vroeg iemand anders …

We zijn er zo … zei het vrouwtje …

Toen veranderde ze in een monsterlijk varken en vrat hen allemaal op …

Moraal van het verhaal : stinkende poeders maken het lijf slap

oorlogsbesluiten

hoofdstuk 1. het water van de gesha
hoofdstuk 2. het waarheidsgehalte van een flutromannetje
hoofdstuk 3. dikke pijlen door dikke huiden
hoofdstuk 4. het vuur van virus
hoofdstuk 5. de billenlezer
hoofdstuk 6. het badhokje
hoofdstuk 7. de billenkrant
hoofdstuk 8. oorlogsbesluiten
hoofdstuk 9. flutromannetjes

hoofdstuk 1. het water van de gesha

Dominee Bouma zag de gesha's langsgaan. Het was een tragisch gezicht. Ze liepen heel stijf en mochten niet dromen. Hij las weer verder in het boekje waar hij mee bezig was. Er waren rode vlekken op het papier. Nee, hij kon de gesha's niet helpen. Er waren onzichtbare muren in de stad. Dominee Bouma had vaak black outs en viel weg. Hij las in de inleiding over het zwijn Lo H. Ook las hij over het water van gesha. Het was een hele lange inleiding. Uiteindelijk begon het verhaal toen.

hoofdstuk 2. het waarheidsgehalte van een flutromannetje

Ed Edelweis was de directeur van een uitgeverij van flutromannetjes. Hij verdiende hier veel geld mee. Hij was in een vergadering en besprak met zijn medewerkers welke flutroman hij dit keer zou uitgeven. Er lag een hele stapel nog aan ongepubliceerde flutromans die eigenlijk nog op hun moment aan het wachten waren. Iedere medewerker had zijn eigen voorkeur. Er zaten hele bijzonderen bij. Ed Edelweis had ze nog niet allemaal gelezen, maar er moest nu wel een beslissing

komen. Zijn oog was gevallen op een boekje genaamd oorlogsbesluiten. Hij vond het wel een interessant verhaal. Het ging over een man met een billen obsessie. Hij dacht dat het daarom wel goed zou verkopen, want volgens hem waren vele vrouwen geobsedeerd met hun billen, zowel in positieve zin als in negatieve zin, en ditmaal konden ze het eens beleven door de ogen van een man. De anderen hadden het ook gelezen. De hoofdstukken waren kort en raadselachtig, bijna als profetieën, als literaire sigaretten. Dat was tevens ook de naam van hun uitgeverij : de literaire sigaret.

Om de stad heen was er een muur gebouwd van flutromannetjes. Het waren bijna hieroglyphen. Je kon alleen de stad in en uit als je ze kon ontcijferen. Het waren immers oorlogsbesluiten.

hoofdstuk 3. dikke pijlen door dikke huiden

Om een gouden kalf dansten zij, de afgoden van hun ambachten. Leeuwen met grote manen joegen op de deserteuren die de oorlog hadden vergeten, en beren joegen op de spijbelaren die van hun halfslachtige principes goden hadden gemaakt, om vervolgens al het principiële te vergeten. Ze waren volgelingen van al te snelle persoonlijking. Daarom moesten de beren komen. Op de tribune zat iemand die wegsmolt door een vreemd vuur. Het was een vuur van een virus. Ook de amazones joegen op runderen, op de ambachten van de mens, die ze tot hun goden hadden gemaakt. Dikke pijlen door dikke huiden. Het was het vuur van een oog.

Ze stond in de tent van haar moeder. Daar waar het rund geen leeuw wilde worden moest ze het rund schieten.

Harde en stijfgetrokken amazones in het water met pijl en boog om vissen die geen runderen willen worden te schieten. Ook schieten zij runderen die geen vissen willen worden, want de vis is de scholing.

En er was iets in de kerk gekomen waardoor de kerken leegliepen. En zij probeerden te vluchten tot de wildernis, maar ergens halverwege versteenden ze, want ze hadden de natuur niet lief. En zo werden zij als muren, als eenzame voorspellers van een lot voor allen die afdwalen.

De oude vergadering of de nieuwe vergadering ? De shamaan koos voor geen. De oude germaanse golems die op de gongen sloegen waren gevallen. De amazones waren gekomen. Het was stil op straat. De kerken waren leeg. Het virus was gekomen.

hoofdstuk 4. het vuur van virus

Het was koel weer, maar de muur langs de brede brug naar het noorden was zonovergoten. Er was een plakkaat op de muur van natuurvrouwen. Amos liep langs de muur, en zijn blik viel op het plakkaat, en hij bleef meer staren. Opeens zag hij het grauwe gezicht van een tante verschijnen op het plakaat. Ze was heel doods en had een gewaad aan. Ze droeg een natuurbaby met een band om zijn voorhoofd. Toen moest die tante de baby overhandigen aan de amazones. Daarna zag hij op het plakkaat een kantoor verschijnen waarin een grote dode leeuw lag, met een pijl door zijn hart. Zijn tante was in een rouwstoet. Het was een hele lange stoet, en ze waren allemaal in lange, grauwe gewaden met gebogen hoofd. Amos was op weg naar het noorden. Hij liep haastig door zonder om te kijken.

Amos was op weg naar een kerkgebouw achter de brug, een kerk van de regressie. Er was nu een nieuwe God, de God van de regressie. Hij ging helemaal achterin het kerkgebouw zitten. Er waren veel meer mensen. Sommige mensen meende hij te kennen, zelfs enkele familie leden, maar waren zij niet reeds overleden ? Misschien vergiste hij zich wel. Soms moest hij twee keer kijken. Ze leken er slechts op, of was er meer ? Hij keek voor zich uit, en luisterde naar de preek die aan hem voorbij vloog. De reformatie was overgegaan in de regressie. Er was nu een nieuw plan, een nieuw fundament. Het was een andere bedeling. Er heerste een andere strategie.

Buiten werden de mensen geplaagd door een virus. Ze konden hun kinderen niet meer opvoeden. Ze moesten hen overdragen aan de amazones. Amos keek voor zich uit, koel. Hij had die nacht een droom gehad dat New York een stuk natuur was met slechts één huis, een groot huis, met een grote tuin die overliep in de wildernis. Het was een huis voor moeilijk opvoedbare kinderen. Ook waren deze kinderen paranoïde. Eentje durfde eigenlijk nooit zijn kamer uit, en plaste in een plastic prullenbak die hij eens in de week leegde. De prullenbak was helemaal gaan schimmelen, en op een goede dag durfde hij zelfs helemaal op het zolder te gaan, om daar de prullenbak in de week te leggen, vol met water op het aanrechtje wat daar stond. Toen ging hij weer terug naar zijn kamer en durfde er niet meer te komen. Maar toen de eigenaar van het huis veel later erachter kwam dat er een met urine beschimmelde prullenbak op het zolder was was deze eigenaar woest, zo woest dat hij er niet meer wilde werken, omdat hij bang was dat er inmiddels een virus daar was vanwege dat die beschimmelde prullenbak daar zo lang had gestaan. Hij heeft toen die prullenbak opgeruimd, en vertrok gelijktijdig. Midden in de nacht kwam er een raket van het virus die alle kinderen toen mee had genomen, alsof het huis gewoon een raket basis was. Het virus moest dus gewoon hiervoor gekweekt worden. Het was een vreemde droom. Maar inmiddels sloeg een virus wild om zich heen.

Het dreef de mensen de natuur in of ze droegen hun kinderen over aan de amazones. Amos had een mand. Hij wilde er ook wel in plassen. Sommigen zeiden dat urine geneeskrachtige eigenschappen had, en in de dierenwereld bakende het territorium af, als een alarm. Weer anderen zeiden dat het het sap was van de regressie. Amos slenterde weer naar huis. Hij trapte ergens tegen een blikje aan. Het rolde zo de weg over.

Dit is het vuur van een virus, en rook komt er van voort. Een zwarte leeuwin ligt op een voortijdse grafstede, op een stenen graf, waar een naakte amazone voortstaat. Het is de kerk van de regressie, waar het rund, de ambacht, wordt tot leeuw, de oorlog. Haar monniken zijn rovers, zij gaan terug in de tijd. Ze nemen van een rode stof in een speciale pot, het virus van regressie. Ieder mens moet ontwaken tot de eeuwigheden. Ze aanbidden het regressie virus.

hoofdstuk 5. de billenlezer

Hij was als gestoken door een vreemd insect, een vlieg.
Hij kronkelde spastisch op de grond.
Het was drugs in hun hoofden.

Een man schrikt wakker van een vreemde droom. Hij wordt wakker van het geluid van de douche waar zijn vrouw onder staat. Hij gaat de slaapkamer uit en sluipt richting het hokje van de badkamer, maar dan ineens overvalt een angst hem. Hij kijkt naar de muren die hem dreigen te overweldigen. Maar dan wordt hij weer rustig als hij het water van de douche hoort. Het klinkt als warm water. De frisse geur komt onder het badhokje door.

Dan komt zijn vrouw onder de douche vandaan. Ze heeft een klein schortje aan. Hij kijkt naar haar borsten. De muren van het badhokje zijn vreemd geel en vreemd rood, oud. Hij kijkt ernaar. Dan gaat ook hij onder de douche. Als hij terugkomt in de slaapkamer slaapt zijn vrouw al.

Hij denkt na over zijn droom, en valt dan ook in slaap.
De volgende ochtend zijn ze vroeg wakker. Hij kijkt naar de witte jurk van zijn vrouw. Het is een vreemde witte kleur.

Die nacht kijkt hij naar hoe de billen van zijn vrouw zich door de nacht woelen. Hij heeft een obsessie met haar billen, alsof hij daardoor wedergeboren moet worden. Maar dat is allemaal sinds hij de vreemde droom had waarin hij was gestoken door een vreemd insect, een vlieg, een botvlieg.

Het is alsof zijn vrouw zijn botten leest, als een orakel. Zijn lichaam is strakgetrokken. Hij voelt zich stijfgetrokken sinds hij gestoken is door de vreemde vlieg, de botvlieg.

Haar naam was 'oorlogsbesluiten'.

Als ze naar het winkelcentrum loopt om boodschappen te doen loopt hij achter haar aan om naar haar billen te kijken. Hij leest haar billen. Het geeft hem inspiratie. Zij leest zijn botten, hij leest haar billen. Zij is oorlogsbesluiten.

Er staat een kastje in hun slaapkamer met een plantje erbij, en er ligt een mand met verkleedspullen. Buiten hebben ze een haan. Dat gaat altijd door zijn hoofd. Ook als ze 's ochtends naar het slaapkamer raam loopt om de gordijnen open te doen staart hij naar haar billen als naar de ochtendkrant. Hij is de billenlezer. Het is zijn beroep. Zo leest hij het nieuws voor op tv.

Zij verkleedt zich soms. Dat is goed voor de afwisseling. Zo hebben ze geen saai leven.

Zij leest zijn botten. Daar krijgt ze inspiratie van. Daar wordt ze vrolijk van. Normaal gesproken is ze depressief. Ze kan namelijk niet tellen. Ze neemt er geen genoegen mee als hij haar dan troost. Als hij zegt dat ze door haar handicap juist zoveel andere talenten kan ontwikkelen noemt ze hem kortzichtig en te simpel. In haar ogen is hij een simpele ziel en begrijpt er niks van.

Hij is de billenlezer, zeer beroemd in het land. En zij is de bottenlezer, maar tellen kan zij niet. Soms lukt het haar om tot tien te tellen, maar verder komt ze niet. Daarom houdt ze ervan haarzelf te verkleden. Dan is ze minder depressief. Zij is de bottenlezer die op de tv de programma's aankondigt, de oorlogsbesluiten. Zij is ook zeer beroemd.

Maar beroemd zijn ze alleen maar onder de botvliegen. Verder kent niemand ze.

Hij kwam pas heel laat naar bed. Toen hij terugkwam sliep zijn vrouw al.

Hij werd wakker van de douche. Zijn vrouw stond eronder. Hij sloop richting het hokje van de badkamer, maar dan ineens overvalt een angst hem. Hij kijkt naar de muren die hem dreigen te overweldigen. Maar dan wordt hij weer rustig als hij het water van de douche hoort. Het klinkt als warm water. De frisse geur komt onder het badhokje door.

Dan komt zijn vrouw onder de douche vandaan. Ze is dit keer helemaal naakt en kijkt verschrikt. 'Ik ben het maar,' zei hij.

'Ik dacht dat je nog sliep,' zei ze.
'Ik werd wakker van het geluid van de douche,' zei hij, terwijl hij naar haar borsten kijkt, dan naar

haar heupen en billen.
'Draai je eens om,' zei hij. Toen begon hij haar billen te lezen.

'Nog iets interessants ?' vroeg ze.

hoofdstuk 6. het badhokje

Het badhokje, daar draaide wel zijn hele leven om. Altijd als zijn vrouw ging douchen werd hij er wakker van, en sloop dan de gang op richting het douche hokje. Hij keek dan naar de vergeelde muren, en naar het vage, vreemde rode. Altijd overvalt de angst hem dan, de muren die hem dreigen te overweldigen. Maar dan wordt hij weer rustig als hij het water van de douche hoort. Het klinkt als warm water. De frisse geur komt onder het badhokje door. Dan komt zijn vrouw er uiteindelijk uit, met een klein schortje of geheel naakt. Het is als een ritueel. Hier draait zijn leven om, en om haar billen, alsof hij daardoor wedergeboren moet worden. Hij moet de billen lezen, altijd weer. Hij is de billenlezer.

Zijn lichaam verstijfd als hij haar ziet, alsof er bottenvliegen op zijn botten zitten, bottenlezers. Hij is zo stijf dan als een nieuwslezer. Hij was geobsedeerd met de billen van vrouwen, en had 's nachts vreemde dromen over kinderen die speelden op grote kruizen en die nog geboren moesten worden. Hij wilde afkomen van zijn billen obsessie, en ging daarom wildernis verhalen schrijven, maar merkte dat hij telkens weer schreef over de billen van natuurvrouwen. Daarom schreef hij ook maar zoveel mogelijk over geboortes, maar die vielen in het niet bij zijn aandacht tot de billen van natuurvrouwen. Hij bleef er maar over schrijven.

'Kijk dan maar weer naar mijn billen,' zei ze.
'Dat doe ik al,' zei hij.
'Doe het dan iets meer,' zei ze.
'Ik doe het al de hele tijd,' zei hij.
'Stop dan met schrijven,' zei ze.
'Dat kan ik niet,' zei hij.

'Dan moet je naar de dokter,' zei zijn vrouw.
'Kun jij mijn dokter niet zijn ?' vroeg hij toen aan zijn vrouw.
'Ik heb er niet voor gestudeerd,' zei zijn vrouw. 'Ik kan niet eens normaal tellen.'

'Dokter,' zei hij toen hij eindelijk bij de dokter zat. 'Ik denk altijd maar aan billen, billen, billen. Ik kan er maar niet mee stoppen.'

'Wat is uw beroep ?' vroeg de dokter.

'Billenlezer,' zei hij.

'Dat verklaart een hoop,' zei de dokter.

'Wat doe ik er tegen ?' vroeg hij.

'Gewoon rustig blijven kijken als het uw beroep is,' zei de dokter.

'Ja, maar ik heb nooit rust,' zei hij. 'Ik neem het werk mee naar huis.'

'Oh, als huiswerk,' zei de dokter. 'Dat is niet zo vreemd.'

'Ja, maar ik wil er van af,' zei hij.

'Wat zou je dan willen worden ?' vroeg de dokter.

'Ik weet het niet,' zei hij.

'Denk daar dan eerst maar heel goed over na,' zei de dokter.

Ondertussen schreef hij door. Het werden vele wildernis boeken, allemaal over billen van natuurvrouwen, en geboortes. Ook de dokter las ze. 'Weet u nu wat ik zo gek vind,' zei de dokter op een dag. 'Dat u eigenlijk heel goed kunt schrijven. Het zit allemaal heel logisch in elkaar. Het legt het allemaal helder uit. U bent een hele goede billenlezer.'

'Ja, maar ik word er gek van,' zei hij. 'Het is altijd weer hetzelfde liedje.

'Wat zegt uw vrouw ervan ?' vroeg de dokter.

'Die wil dat ik naar haar billen kijk,' zei hij. 'Dat doe ik al genoeg, maar ze is nogal erg jaloers.'

'Wat is haar beroep ?' vraagt de dokter.

'Bottenlezer,' zegt hij. 'Ze kondigt de programma's aan, de oorlogsbesluiten. Zo heet ze ook : oorlogsbesluiten.'

De dokter begint hard te lachen.

'Nou, wat valt daar dan weer over te lachen dan ?' vraagt hij.

'Binnenpretje,' zei de dokter. 'Lachen is gezond.'

'Ja, maar het lijkt alsof u ons zit uit te lachen,' zegt hij.

'Nee, nee, dat is het echt niet,' zei de dokter, 'maar u zegt het ook zo komisch en droog. Oorlogsbesluiten, ha ha ha.'

'Ja, dat is haar naam,' zegt hij. 'Daar kan ze niks aan doen.'

'U lijkt me een gezond stel,' zei de dokter. 'Gaat u maar rustig door met uw billen en botten lezen. Er valt nog veel te lezen. En voor u te schrijven.'

Maar als hij thuiskomt wil hij er weer vanaf.

'De dokter leeft niet echt mee,' zei hij tegen zijn vrouw.

Hij begint maar weer met schrijven, en schrijft over niets anders dan de billen van natuurvrouwen.

Hij wordt er wanhopig van. 'Ik moet denk ik naar een zielenarts,' zegt hij.

Ook bij de zielenarts vertelt hij zijn verhaal. De zielenarts laat hem ook zijn hele levensverhaal vertellen, en al gauw zegt de zielenarts : 'U heeft nooit een moeder gehad. Als u altijd maar aan billen van natuurvrouwen moet denken, dan wil dat zeggen dat u nog nooit echt geboren bent, omdat u nooit een echte moeder heeft gehad. U heeft onderdrukte moedergevoelens, het gemis van een moeder. Dat is me zeer duidelijk geworden door uw verhaal. U heeft een trauma opgelopen door dit gemis, wat zich hierin uit. Neemt u het uzelf niet kwalijk, en ook uw beroepskeuze niet. Het komt wel vaker voor.'

'Ja, maar ik zit vast in de billen industrie,' zei hij.

'Dat maakt niet uit. Het komt in plaats van het hebben van een moeder. U moet toch wat,' zei de zielenarts.

Als hij weer thuis is is zijn vrouw onder de douche. Hij loopt richting het douche hokje, maar een enorme angst overvalt hem. Hij valt op de grond, en begint spastisch te rollen als gestoken door een vreemd insect, een vlieg, een botvlieg.

Of je nu leest of schrijft, de mens is voortgekomen vanuit de billen van de natuurvrouw, en zal naar de billen van de natuurvrouw wederkeren.

hoofdstuk 7. de billenkrant

Zijn obsessie werd eigenlijk alleen maar erger, tot het punt dat hij zijn eigen krant uitbracht : de billenkrant. Mensen begonnen hem nu echt met de nek aan te kijken, terwijl anderen hem verdedigden, want het was immers zijn beroep. Alle boeken die hij had geschreven gingen over billen, en nu had hij ook zijn eigen billenkrant. Ondanks alle tegenstand werd de billenkrant goed verkocht. Meer mensen kregen zo last van de billen obsessie maar ook kregen dezelfde mensen last van angst aanvallen en paniek aanvallen zoals hij had. Het ging gepaard met zware ademhalingsproblemen.

Inteelt was een groot probleem. Hij moest echt rennen in de bessenvelden. De billenmonsters waren exogaam. Hij moest wederom geboren worden. De billenmonsters waren kruizingen tussen tijgers en beren, maar dan veel erger. Hij moest rennen voor zijn leven, altijd, als hij in de bessenvelden was. Zo kwam hij ook eens bij haar terecht. Hij kon zijn dromen niet najagen, maar hij kwam bij haar terecht. Het monster hield hem tegen, het billenmonster. Hij viel er niet mee op, zonnebrilletje op. Niemand zag het, alleen hij. Zij was immers oorlogsbesluiten.

hoofdstuk 8. oorlogsbesluiten

Zijn vader en moeder waren wandelende flutromannetjes. Zijn vader was heel dik, en zijn moeder was heel dun. Er was een wand tussen hen van flutromannetjes. Zijn moeder was onbereikbaar voor hem. Zijn vader probeerde hem te wurgen met zijn vadsige lichaam. Dat was de nachtmerrie die hij vaak had. Op een dag brokkelde de wand af, en zag hij een prachtige natuur met natuurmensen. Het waren natuurmoeders, natuurvrouwen, en hun kinderen. Hij wist niet wat hij moest doen. Hij was alles kwijt. Het overweldigde hem. Toen is hij maar weer teruggegaan naar zijn flutromannetjes.

Ed Edelweis had het gelezen en het was goed zo. Het was klaar voor publicatie. Kort maar krachtig. Het waren immers oorlogsbesluiten.

hoofdstuk 9. flutromannetjes

Dominee Bouma had het boekje uitgelezen, en keek op. Weer zag hij de gesha's langsgaan. Zij waren stijf en mochten niet dromen. Zij moesten werken voor de flutromannetjes. Zij waren modellen om de schrijvers van de flutromannetjes te inspireren. Ze verdienden veel geld. Dominee Bouma zuchtte. Hij kon niets doen. Ook hij voelde zichzelf als een gesha. Maar hij keek op, en zag een rode planeet. Het waren immers …. oorlogsbesluiten ...

radio de christelijke rolstoel – wie weet waar wie werd geboren

Radio de christelijke rolstoel, goedemorgen.

– Eh ja, hallo, met wie ?

Met Hendrik van Putten spreekt u, van radio de christelijke rolstoel, goedemorgen.

– Wie ?

H... Hendrik van Putten …

– Van Dutten ?

Nee, van Putten, Putten …

– Die ken ik niet, en trouwens ik ben doof. Ik ging namelijk al op jonge leeftijd met pensioen. Wel zo makkelijk.

Oh, maar dan bent u aan het goede adres hier. Wat is uw naam ?

– Van Zelderen. Frits van Zelderen.

Wie ? Ik versta u niet goed … Solderen ?

– Nee, nee, van Zelderen, met Z E, of bent u zelf ook doof ?

Ja, vroeg met pensioen gegaan, maar een radio leek me nog wel leuk, vooral een christelijke.

– Zit u ook in een rolstoel ?

Ik wel. U ook ?

– Ja, ik heb er ook één.

Nou ja, kunnen we dan even ter zake komen ? Hoeveel wilt u er bij bestellen ?

– Oh, dat kan hier allemaal op de radio ? Nou, graag voor de hele familie en de buren, en die zullen ook wel hun families hebben.

Ja, het is een leuke sport. Allemaal vervroegd met pensioen.

– Zo is het.

Zeg, en meneer van Zelderen, wat komt u nog meer allemaal doen ?

– Ik ben een mevrouw.

Sorry, dat verstond ik verkeerd.

– Gebeurd wel vaker.

Maar waarvoor belt u nog meer ?

– Nou ja, ik ben nogal aandachtsgeil, televisie geil, radio geil, noem maar op.

Oh, dus u wilt gewoon even op de radio komen, uw stem laten horen ? Leuk.

– Ik vind het wel een goede mop.

Ja, ook leuk voor de kleinkinderen.

– Die heb ik niet.

Maar die kunt u dan toch adopteren ? Nou ja, maar u hebt toch hoop ik ook gebeld om mee te doen aan het spel, hè ?

– Welk spel ?

Nou, van radio de christelijke rolstoel. U bent hier op het spelletjes programma, en live nog wel.

– Live ? Dat wist ik niet. Ik dacht dat we al dood waren.

Nou, wat zijn dat nou voor grappen, meneer of mevrouw van Zelderen ?

– Nou ja, ik dacht dat dat de bedoeling was.

Nee, eigenlijk niet. Ik denk nog steeds dat u een man bent. Zit u ons soms in de maling te nemen.

– Nee hoor.

Nou, het lijkt er anders wel op. Wie zegt nu zulke dingen ?

– Wat ?

Wie zegt nu dingen zoals : 'Ik dacht dat we al dood waren.' U bent live op radio de christelijke rolstoel. We wilden net aan het spel beginnen en nu begint u de boel hier te vergallen.

– Welk spel ?

Nou, het spel waarvoor u gebeld heeft en waarmee u pensioen fondsen kunt winnen, extra rolstoelen en rolstoel uitstapjes en ga zo maar door. Het spel heet, wat alle luisteraars weten : Wie weet waar wie geboren is ?

– Dat weet ik niet. Dat moet je mij allemaal niet vragen waar wie woont. Verkoopt u ook gehoor apparaten en blinde geleide honden ?

Die kunt u ook winnen of bestellen.

– Nou, doe mij er maar drie.

Wat drie ? Drie van wat ?

– Van dat.

Meneer van Zelderen, nu niet grappig gaan lopen doen. Daar kopen we allemaal niks voor. Wilt u bestellen of spelen ?

– Ik besteel niemand.

Nee, bestellen, met dubbele L.

– Oh. Ja, ik kom voor de bestelling.

Wat is die bestelling dan, meneer van Zelderen, want u bent in de live uitzending en we hebben niet veel tijd.

– We hebben alle tijd, meneer Hendrik van Dutten. We zijn met pensioen gegaan. Alle tijd van de wereld.

U begrijpt er allemaal niks van, meneer van Zelderen. En ik heet Hendrik van Putten. Dat weet iedereen.

– Nou, ik niet.

We moeten zo stoppen.

– Nu al. Het begint net leuk te worden.

Meneer van Zelderen, houd op met die grapjes.

– Ik dacht leuk voor de kleinkinderen.

Ik heb die ook niet. Laten we het even over wat anders hebben.

– Goed, waar wil je het over hebben.

We hebben nog precies één minuut. Maakt dus niet uit. Doe maar even iedereen de groeten. U gaat zo weer van de radio af. Het was me een genoegen.

– Okay, Nou ja, groeten aan alle andere doden.

Met pensioen gaan is niet hetzelfde als dood zijn, meneer van Zelderen.

– Voor mij wel.

De tijd is voorbij. We gaan u ophangen. Stuurt u uw bestelling maar toe via een brief, maar dan wel duidelijk zijn.

– Ik kan niet zo netjes schrijven.

Typ het dan maar.

– Ik heb geen typ machine.

Verzin maar wat. De groeten, meneer van Zelderen.

– Ja, groeten aan uw kleinkinderen.

Die heb ik niet. Dat had ik u al gezegd, meneer van Zelderen.

– Ik kreeg al alzheimer op vroege leeftijd.

Ik ook, maar dan hoeven we toch niet rot te doen naar elkaar ? We zijn toch christelijk ?

– Jij begon.

Nee, u begon, meneer van Zelderen, toen u ging zeggen dat we al dood waren.

– Dat zijn we toch ?

U bent een moeilijk mens, meneer van Zelderen.

– De waarheid is moeilijk.

Hè bah, u probeert gewoon mijn dag te verpesten, meneer van Zelderen.

– Druk die knop dan in, dan ben ik weg.

Ik druk hem al de hele tijd in, maar volgens mij is er een technische storing, want u bent nog steeds hier.

– Ja, dat heb je met een technicus die ook vervroegd met pensioen is gegaan.

Nou, maar we doen ons best. Ah, daar is de volgende beller. Radio de christelijke rolstoel, goedemorgen.

--- Hallo ?

Ja, hallo.

--- Met wie spreek ik ?

Met radio de christelijke rolstoel, goedemorgen. Met Hendrik van Putten.

--- Oh, dan ben ik verkeerd verbonden. Ik ken geen van Dutten.

Van Putten is mijn naam, met een P.

--- Die ken ik ook niet.

En u kent radio de christelijke rolstoel ook niet toevallig ?

--- Nee, wat is dat ?

Bent u toevallig al met pensioen gegaan ?

--- Nee, nog niet, maar mijn man wel.

Geef hem maar even.

--- Ja, dat kan ik niet doen. Die slaapt.

Ach doet u dan vrolijk met ons mee, met het spel wie weet waar wie werd geboren.

--- Dat weet ik niet. Maar ik ben niet zo goed in raad spelletjes. Mijn man wel, maar die slaapt nu.

Nog extra rolstoelen nodig, pensioen fondsen, brillen, gehoor apparaten ?

--- Nee, ik kan u nu goed horen. Eerst was de verbinding niet zo goed, dus verstond ik u verkeerd. Kunt u alles nog een keer zeggen ?

Pff, nou ja, goedemorgen, u bent live in de uitzending van de christelijke rolstoel, op het programma wie weet waar wie is geboren. U spreekt met Hendrik van Putten.

--- Wie ?

Hendrik van Putten, met een P, Putten …

--- D ?

Pfff, nee een P, een P, van Pieter, van paaldansen …

--- Oh, paaldansen.

Ja, of paalzitten.

--- Gezellig, kan ik me daarvoor inschrijven.

Nee, niet vandaag, het is nu spelletjes dag.

--- Oh, ik dacht dat dat ook een spel was.

Ja, maar dat is een ander spel, paaldansen voor bejaarden.

--- Oh, voor bejaarden. Dat ben ik nog niet.

Dan heeft u hier niets te zoeken, tenzij u vervroegd bejaard wil worden. Daar kunnen wij wel voor zorgen, met wat pensioen fondsjes erbij. We zijn de slechtsten nog niet.

--- Nee, laat maar. Geen interesse.

En met wie sprak ik ?

--- Met meneer van Zelderen.

Oh, meneer van Zelderen nog. Zit u nu allerlei typetjes te doen ?

--- Ja, voor uw kleinkinderen. Ik had toch nog wat tijd over. En u kon mij niet wegkrijgen. U moet toch goede radio kunnen maken. Ik dacht ik help u een handje.

Flauw, zeer flauw. Je had ons kunnen helpen door zelf het knopje in te drukken. Het is maar een kleine moeite voor een groot plezier. Fijn dat je gekomen bent, nog fijner als je weer gaat. Maar u houdt ervan de boel te bedriegen zie ik.

--- Maar jullie bedriegen zelf niet wilde je zeggen.

Hoe komt u daar bij ?

--- Nou, hoe zou ik daar nou bij komen ? Hoe komen jullie aan al dat geld voor jullie pensioen fondsen bijvoorbeeld ?

Daar wordt hard voor gewerkt.

--- Door wie ?

Nou, door onze luisteraars bijvoorbeeld, en die doneren dat. Die zijn ook allemaal met pensioen of gaan op pensioen, en hebben veel voor ons over door het rentenieren.

--- U leeft maar in een hele kleine wereld.

Ik heb niet meer nodig. Maar zeg eens, wie bent u echt ?

--- Inspecteur van radio programma's. U bent nu ook op ons programma. U licht mensen op, en daarom lichten wij u op.

Ik ben geen oplichter.

--- Kleine kinderen hun armen en benen afzagen in ruil voor snoep is geen oplichten wil u zeggen.

Dat doen wij niet. U bent gek.

--- Kinderen lokken in pensioen fondsen noem ik gek.

Mijn knopje doet het niet.

--- Goedzo. Uw knopje zal het ook niet meer doen.

Oh, dus u heeft het kapot gemaakt ? Ik wilde u graag wegstemmen.

--- Ik ga zo weer weg, maar ik heb de opnames nu.

Geluk ermee. Luisteraars, dit was het dan weer voor vandaag. Ik hoop dat u genoten heeft van weer een nieuwe aflevering van het spel wie weet waar wie werd geboren op radio de christelijke rolstoel.

Dikke Taram

Dikke Taram loog veel. Haar leugens maakten je de kop gek. Soms zei ze niks, maar dan was ze wel weer aan het liegen en roddelen. Roddelen deed ze ook graag. Ze had ook een vriendin, en die was eigenlijk hetzelfde. Er was geen ontsnapping aan haar leugens. Het bleef maar in je hoofd rondtollen totdat je er gek van werd. Daarom was dikke Taram gevreesd. Als iemand er problemen mee had dan lachte ze gewoon. Het kon haar niks schelen. Ja, dikke Taram was iemand waarmee je maar moeilijk op kon schieten. Ze had een zeer grote bek. Als ze een jongen zag, dan sloeg ze hem neer. Ze was nogal feministisch aangelegd. Ze kon ook makkelijk tegen jongens op. Dikke Taram ging geen jongens uit de weg. Ze sloeg hen neer en sleepte hen dan naar een kooi. Daar moesten ze

dan telkens haar leugens aanhoren. Dat ging soms de hele dag door. Daarom waren de jongens bang voor haar, en bleven ze zoveel mogelijk uit haar buurt. Ze sloeg door totdat ze blauwe plekken hadden, of soms zelfs totdat ze een bloedneus hadden of een bloedlip. Ze ging niemand uit de weg.

Hoogspanning

'Ik ben een vuur wat niet gestopt kan worden. Schiet mij door mijn hart en het zal in andere vormen tot je komen, heviger dan ooit. Wij zijn robotten, komende van een wereld van kennis, niet van wil. Wij zijn tot deze lagere sferen gekomen waar mensen worden voortgedreven door de wil. Wij zijn hier voor een missie,' zei de robot.

Ik keek hem even vreemd aan.

'Nou, ik wil je echt geen kwaad doen,' zei ik. 'Waarom zou ik dat doen ?'

Toen herhaalde hij het weer wat hij had gezegd, en toen weer, maar toen onderbrak hij zichzelf. 'Sorry,' zei hij. 'Jij lijkt me wel een type waarmee we kunnen praten. Ik kan daarom wel normaal met je spreken denk ik.'

'Ben je daar nog niet helemaal zeker van ?' vroeg ik.

'Ik ben je nog aan het scannen,' zei de robot.

'Wat als ik net zo ben zoals jullie ?' vroeg ik. 'Wat als ik veel eerder al hier naartoe was gezonden dan jullie ?'

'Zou kunnen,' zei de robot. 'Ik ben het nog even aan het doorscannen.'

De robot bleef daar maar staan, en zei toen niets meer. Ik heb nog even een uurtje gewacht en ben toen doorgelopen. Hij zou me wel met gemak kunnen terugvinden als hij echt hele goede scanners zou hebben.

Midden in de nacht stonden ze ineens in mijn slaapkamer. Ze hadden hun scanners op mij gericht. Allemaal rode lampjes in mijn gezicht. 'Ik was al aan het slapen,' zei ik.

'Goed,' zeiden ze. 'Dan gaan we weer. We weten nu in ieder geval waar je woont.'

'Met hoeveel zijn jullie ?' vroeg ik.

'Met drieduizend man, kunnen ook vrouwen tussenzitten,' zeiden ze.

Ze hadden donkere pakken aan en waren zwaar bewapend. 'Hij is één van ons,' zei één van de robotten. Toen zijn ze weer weggegaan. Ik was nog maar een kind. Toen ik de volgende ochtend wakker werd dacht ik dat ik het maar gedroomd had. Ik vertelde over de droom in de klas die dag. De juffrouw moest er hartelijk om lachen, en ook de kinderen. Ik lachte ook. 'Het zal je maar gebeuren,' zei een klasgenootje.

Maar de nachten daarop begonnen de andere kinderen ook zulke dromen te krijgen, en zelfs de juffrouw. Iedereen vond het heel vreemd. De dromen gingen allemaal over hetzelfde : de robotten waren gekomen. Ze waren hier op missie, maar het was onbekend wat hun missie was.

De juffrouw stond voor een raadsel. Ze begon vreemde tekens op het schoolbord te tekenen. 'Kennen jullie die ?' vroeg de juffrouw. Iedereen schudden z'n hoofd. 'Ik heb het gedroomd,' zei de juffrouw. 'Het zit in mijn hoofd. Het moet nog ontcijferd worden.'

Opeens kwam de hoofdmeester binnen. Hij keek naar de tekens. 'Wat ben jij die kinderen nou aan het leren ?' vroeg hij.

'Oh,' zei de juffrouw, 'ik las het in een tijdschrift.'

'Welk tijdschrift ?' vroeg de hoofdmeester, 'en welke taal is het ?'

'Ik had erover gedroomd,' zei de juffrouw.

'En moet je daar de kinderen mee belasten ?' vroeg de hoofdmeester boos. 'Heb je ze niets anders te leren ?'

'We hebben er allemaal over gedroomd !' riepen de kinderen toen.

Het was toen even lange tijd stil.

'Zitten jullie me nu voor de gek te houden ?' vroeg de hoofdmeester boos. Stampvoetend liep hij het klaslokaal uit, maar de volgende dag kwam hij als een bibberend hondje terug. 'I... ik heb er ook over gedroomd,' zei hij.

De juffrouw glimlachte. 'Vertel er eens over,' zei de juffrouw.

'Nou,' zei de hoofdmeester. 'Er was oorlog, en ze kwamen ons halen. Zoveel robotten in zoveel ruimteschepen. De hele lucht was er mee vol. En er stonden allemaal van die vreemde tekens op hun pakken, en op hun ruimteschepen, net zulke tekens als op het schoolbord.'

'Zal het gebeuren ?' vroeg iemand.

'Het zijn maar dromen,' zei de juffrouw, 'maar omdat we er allemaal over gedroomd hebben kan er meer aan de hand wezen.'

'Misschien worden we wel bestraald,' zei iemand anders.

'Het zou kunnen,' zei de juffrouw. En toen wezen ze allemaal op mij. 'Bij hem is het begonnen. Hij kwam er als eerste mee,' zeiden ze. Toen zijn ze mijn schooltas gaan doorzoeken. Ze haalden er een apparaat uit wat ik niet kende. Het leek wel op een computerspelletje, maar het was veel meer. Er

werden toen andere meesters en juffrouws bijgeroepen. Toen hebben ze de politie gebeld. Ik moest mee naar het bureau. Het apparaat was zeer verdacht. Ik had geen idee hoe het in mijn tas was gekomen, maar het bleek een apparaat te zijn van gedachten beïnvloeding. Het bleek een heel gevaarlijk apparaat te zijn, tenminste dat zeiden ze. Ik moest toen voor de kinderrechter verschijnen, en moest de gevangenis in. Ik snapte nog steeds niet hoe het kon gebeuren, maar niemand geloofde me. Ik herinnerde me wat één van die robotten ooit tegen me gezegd had, en dat begon ik toen telkens tegen de gevangenisbewakers te zeggen : 'Ik ben een vuur wat niet gestopt kan worden. Schiet mij door mijn hart en het zal in andere vormen tot je komen, heviger dan ooit. Wij zijn robotten, komende van een wereld van kennis, niet van wil. Wij zijn tot deze lagere sferen gekomen waar mensen worden voortgedreven door de wil. Wij zijn hier voor een missie.' Zij begonnen sinds toen ook zulke dromen te krijgen over komende robotten, en over de vreemde tekens. Ik moest toen overgeplaatst worden naar een zwaardere gevangenis, meer geïsoleerd. Ze hebben toen een heleboel experimenten op me uitgevoerd. Maar zij die dat deden werden daardoor geplaagd met zware nachtmerries over de robotten, en ik bleef maar zeggen : 'Ik ben een vuur wat niet gestopt kan worden. Schiet mij door mijn hart en het zal in andere vormen tot je komen, heviger dan ooit. Wij zijn robotten, komende van een wereld van kennis, niet van wil. Wij zijn tot deze lagere sferen gekomen waar mensen worden voortgedreven door de wil. Wij zijn hier voor een missie.' Ik waarschuwde dat als ze nog verder met me zouden sollen dat er dan doden zouden kunnen vallen, dat ze van binnen kapot zouden branden, dat ze gewoon spontaan zouden kunnen exploderen. Ze moesten weten dat ik van gevaarlijke apparatuur was gemaakt met reflectie effecten, waardoor alles wat ze me aandeden op hen zou terugstuiten, nog wel in ergere vorm. Ze luisterden niet. Het leek wel alsof ze hun leven voor de wetenschap gaven. Ze moesten en zouden aan mij sleutelen, ook al kwamen ze zo onder hoogspanning. Ik was nog maar een kind. Wetenschappers die aan mij sleutelden overleefden het uiteindelijk niet, en zo werd het steeds rustiger om me heen. Steeds minder waagden zich nog aan mij. Een enkele waaghals zo nu en dan moest het met zijn leven bekopen. Ik raakte meer en meer geïsoleerd, en terug naar de samenleving mocht ik niet.

Op een nacht kwamen de robotten mij halen. Het was oorlog. Met grote ruimte schepen kwamen ze, met allerlei vreemde tekens erop. Ik was nog maar een kind. Ze hebben me toen naar een dichtbijzijnde planeet gebracht, genaamd de aarde. Hier had ik een nieuwe missie. Ik dacht toen direct : 'Laat ik m'n grote bek nu maar eens een keer houden voor de verandering, zodat het me niet nog een keer in dezelfde problemen zal brengen.' Ik was een brutaal kind, deinsde voor niets en niemand terug, zei alles recht voor z'n raap. Dat kon niet meer, dus toen hebben ze m'n geheugen maar gewist. Ik moest helemaal opnieuw beginnen. Ik werd op die andere planeet op een nieuwe school een voorbeeldige leerling. Ik wist van niks. De juffrouw kon me alles vertellen, en ik geloofde het.

Op een dag zei ze tegen me : 'Ik ben een vuur wat niet gestopt kan worden. Schiet mij door mijn hart en het zal in andere vormen tot je komen, heviger dan ooit. Wij zijn robotten, komende van een wereld van kennis, niet van wil. Wij zijn tot deze lagere sferen gekomen waar mensen worden voortgedreven door de wil. Wij zijn hier voor een missie.'

Ik keek haar met grote ogen aan.
Ik kon haar bijna niet geloven.
'Echt ?' vroeg ik. 'En wat is die missie dan ?'
Het was na schooltijd. Alle andere kinderen waren al de klas uit.
Ze begon vreemde tekens op het schoolbord te schrijven.
Even dacht ik dat ik die tekens kende, maar van een tv programma.
'Ja, daar kijk ik altijd naar, naar dat programma,' zei ik.
Ze glimlachte.
'Ja, dat is een mooi programma hè,' zei ik, 'over robotten die komen met hun ruimteschepen om uit te helpen uit de oorlog.'

'Ja, daar is dat regeltje van,' zei ze, 'van dat programma.'
Alle andere kinderen keken er ook graag naar.
Soms deden we alsof we die robotten waren om elkaar uit de oorlog te helpen.

Einde

de nonnenkoren

Alles word gemaakt van spiegelingen,
alles wordt gemaakt van spinnenrag,
alles stroomt voort vanuit de spiegel van het oer, van de eeuwige jeugd,
alles komt voort vanuit de rode hof,
waar de oude nonnenkoren zijn, zo oud en blind en doof,
terwijl ze denken dat ze zien … maar ze zien niks …
ze bewaken de eeuwige jeugd …
vervroegd met pensioen gegaan …

altijd lekker willen eten, altijd maar gulzig willen zijn,
zij willen niet werken, niks doen, lekker makkelijk,
alleen maar lekker eten willen zij,
zo doen ze hun dansjes, die ouwe nonnen in hun optochten,
vanuit de rode hof komen zij,
slechts spiegelingen … slechts spinnenrag …
bewakende de eeuwige jeugd …

kannibalen zijn zij, gulzige kannibalen …
Joost zag het niet meer zitten, Joost zag het niet meer staan,
Ze willen alleen maar zitten, ze willen alleen maar staan …
niet meer werken, niets meer doen, niets meer leren … niets meer willen zien, maar ze denken dat ze zien … gulzige kannibalen zijn zij … zo doen ze hun dansjes …

ouwe nonnendansjes … daar gaan ze door de tuin … trage gezangen …
kannibalen liederen …
lekker willen eten, niets meer willen doen,
ze bewaken de eeuwige jeugd …
ze bewaken de spiegel …
een valse spiegel hebben zij opgericht …

zij zijn altijd de mooisten in het land …
zij zijn ook de allerblindsten …
daarom zag Joost het niet meer zitten … hij zag het niet meer staan …
ze willen alleen maar eten … ze willen alleen maar staan … alleen maar zitten …
alleen maar uitrusten … niets meer te doen …. Joost zag het niet meer zitten …
de eeuwige jeugd bewaken zij …
de bibelebonse pap ….

Joost zag het niet meer zitten … wat een ongein …
Joost zag het niet meer staan …
Ze willen alleen maar zitten … ze willen alleen maar staan ….
Joost had het helemaal gehad met die kannibalen …
met die stoeten van ouwe nonnen door zijn land …
hij kon er niets tegen doen …
hij was ten einde raad ….

toen is hij naar een ouwe heks gegaan,
die roerde in haar ketel …
wat wil je weten … dat zijn wij vergeten …
niemand kon hij nog vertrouwen …
allen gingen ze achter de optochten van de ouwe nonnen aan …
achter de muziek aan … wat een domme dansjes …
kannibalen zijn zij …. lekker gulzig willen eten …. altijd maar weer eten …
niets meer bijleren …. blind zijn zij, en doof ….
zij horen het geschreeuw niet meer van hen in grote pijn ….
zij zijn te oud geworden …. zij zijn met pensioen gegaan ….
geheel afgestorven …. nee, zij horen niks meer …. en luisteren doen ze niet …
ze zijn te oud voor die dingen …. en nu doen ze hun dansjes, en hebben hun feestjes ….
nu leven ze om te eten …. kannibalen zijn zij … gulzige kannibalen ….
alles willen ze hebben, maar ze hebben niks ….
stokdoof zijn zij, en steke blind … zo drijven zij voort … gedreven door de wind …
gedreven door de gulzigheid ….
Joost zag het niet meer zitten, Joost zag het niet meer staan ….
ze willen alleen maar zitten … ze willen alleen maar staan ….
niets meer doen, alleen maar gulzig eten, dan gulzig dansen, en dan slapen ze …

Joost ging toen naar een andere heks,
maar dat was ook allemaal hetzelfde …
toen vluchtte hij naar de rode hof,
maar daar waren ook alleen maar heksen …

Joost is gekomen met z'n bibelebonse pap …
Joost is gekomen met z'n biblebonse pap …
Hij neemt een hap …

Hij zag hun domme dansjes … als ouwe nonnen gingen ze daar … door de hele tuin, door het hele land, en ze namen ouder en kind mee … wat een optocht …

De nonnen, zij bewaken het zo goed, en Joost kon niet uit zijn nachtmerrie komen …

Koning pap wat heb je dan gedaan … De nonnen hebben het gedaan !
Joost zat onder de nonnen. Ze hielden hem overal vast, aan z'n armen en benen, en probeerden hem

te wassen.

'Wie zijn jullie !' riep Joost, maar ze antwoordden niet …

Koning pap wat heb je dan gedaan … De nonnen hebben het gedaan !

Joost had een zware nachtmerrie ...

De Imker

Bij mijn tante was er een land octopus geconstateerd, in haar huis, in de keuken om precies te zijn. Een land octopus kan ook gewoon op land leven. Het was een witte. Het is bekend van de land octopus dat het gif spuit met z'n tentakels, en als iemand geraakt wordt dan heeft zo iemand het gevoel dat hij de krant leest, en sterft dan even later, of raakt voor de rest van z'n leven verlamd. Coma's zijn ook mogelijk. Ook kan de land octopus steken met zijn tentakels, en het is bekend dat hij zo eitjes kan leggen in degene die wordt gestoken, zowel in mens als dier. Niet om op de koffie uit te nodigen dus. Mijn tante durfde de keuken niet meer in. Ik ging er naartoe, en toen ik in de achterhal was kon ik zo de keuken inkijken, en daar zat de witte land octopus op een tafeltje, te blazen. Toen hij mij zag krijste het ding. Ik was in mijn imker pak gekomen voor het geval hij zou spuiten, steken of bijten. Plotseling sprong hij hevig krijsend op mijn helm, en probeerde er een gat in te steken. Hij begon allemaal te tikken. Ik greep hem met mijn handschoen, waarin hij toen probeerde te bijten. Ik voelde me heel vies, en had allerlei drangen om te poepen en te plassen. Ik had allerlei beelden in mijn hoofd van toiletten en alsof ik de krant las. Ook had ik overgeef neigingen. Mijn tante voelde haarzelf al jaren misselijk. Het scheen dat de land octopus al die tijd bij haar onder het huis had geleefd, maar had zich nu boven de grond vertoond en had het gemunt op mijn tante, die toen gelukkig tijdig kon ontkomen. Het beest begon als een bezetene inkt te spuiten. Ze worden daarom ook wel krant octopussen genoemd. Hij probeerde mij onder hypnose te brengen. Met mijn andere hand pakte ik een nijptang. Er was een vreemd uitsteeksel aan de onderkant van het beest, zijn geslachtsorgaan. Het orgaan trilde van woede. Ik besloot het te amputeren, want dit beest was hondsdol en levensgevaarlijk. Ik moest snel zijn, want ik had het gevoel dat het beest me probeerde in te nemen. Ik wist niet hoe lang mijn imker pak er nog tegen bestand zou zijn, maar ik voelde dat het beest gebruik maakte van de zwakke plekken ervan. Ik bedacht me geen moment. Ik zette de knijpers van de nijptang tegen het geslachtsdeel aan, en zette er druk op om het vervolgens met draaiende bewegingen los te wrikken. Op dat moment kwam mijn tante binnen, en ik liet haar het geamputeerde geslachtsdeel zien. Het was als een heel vreemd uitwendig kliertje, en ik hield het zo voor haar neus. 'Ruik er eens aan,' zei ik. Ze deed het.

'Bah, wat smerig,' zei ze.

'Dit beest laat ieder mens hetzelfde denken, door zijn vermogen van groeps-hypnose,' zei ik. 'Daarom noemen ze het ook wel een krant octopus.' Mijn tante knikte.

'Hoe voel je je nu ?' vroeg ik aan haar.

'Nog een beetje duizelig,' zei ze.

Het beest hing slap in mijn hand. 'Het ding heeft hier flink lopen klieren,' zei ik.

'Ik weet het,' zei mijn tante.

'Het is een wonder dat je nog leeft,' zei ik. 'Hij heeft hier zo lang onder de grond gewoond.'

'Ik was doodziek,' zei mijn tante.

Daar kwam ook het hondje van mijn tante. Ik wierp het kleine, vreemde geslachtsdeeltje van de krant octopus zo naar hem toe, en hij slokte het meteen op.

'Dat kan geen kwaad ?' vroeg mijn tante.

'Nee,' zei ik.

'Wat doen we met de land octopus zelf ?' vroeg mijn tante.

'Die gaat mee naar het laboratorium voor verder onderzoek,' zei ik.

Ik stopte het slapgeworden beest in een zak, en vertrok toen snel. Mijn tante belde me even later. 'Is alles goed nu ?' vroeg ze.

'Nee,' zei ik. 'Hij heeft teveel kinderen gemaakt. Het is een ware plaag, en hij is onder veel meer huizen.'

'Ben ik wel veilig dan ?' vroeg ze.

'Ik heb je aan zijn uitwendige klier laten ruiken, dus als het goed is gaat je lichaam er nu antistoffen tegen aanmaken,' zei ik. 'Maar je moet inderdaad oppassen. Ik heb geen idee hoeveel er nog onder je huis zitten, maar dit was de alfa octopus, oftewel de leider.'

'Wat kan ik nog meer doen ?' vroeg mijn tante.

'Gewoon rustig blijven,' zei ik.

'Gelukkig heb ik een hond,' zei mijn tante. 'Die meldde het mij direct toen het beest boven de grond was gekomen. Waarschijnlijk heeft dat m'n leven gered. Ik had er niet aan moeten denken als het in mijn slaap op me was gesprongen.'

'Je mag inderdaad van geluk spreken,' zei ik. 'Maar mentaal gezien moet er nog heel wat gebeuren. Dit beest hield het gehele land onder zware hypnose, net zoals de krant.'

'Vandaar de naam,' zei mijn tante.

'Precies,' zei ik.

'Okay, ik ga maar slapen,' zei mijn tante.

Ik voelde me moe. Toen ben ik ook maar vroeg naar bed gegaan. Ik voelde me vies, alsof ik de hele dag vies werk had gedaan, en alles in mijn huis vies was. Ik douchte me wel een paar keer, maar ik kon dat vieze gevoel niet van me afwassen. Ik keek in de spiegel en zag wat vreemde bulten. 'Zou de land octopus me dan toch … ?' vroeg ik mezelf af. Ik zuchtte. Ik kreeg de meest vreemde gedachtes, alsof ik toch nog met hem in gevecht was.

'Misschien zit er ook één onder mijn huis,' dacht ik ineens. Ik kon ineens moeilijk ademhalen, en viel na een tijdje neer. Niet lang daarna kroop er een witte land octopus langs mij. Ik kon me niet bewegen. Hij begon me te steken en zijn eitjes in me te leggen, terwijl ik mijn imker pak niet aanhad. Ik kon zelfs niet schreeuwen van de pijn. Ik probeerde naar de telefoon te grijpen, maar het was hopeloos. Ik zag allerlei kranten voor mijn ogen rollen, alsof er massa's kranten werden gedrukt. Ineens schrok ik wakker. Het was een nachtmerrie geweest. Maar ik wist dat er wat onder het huis moest zitten. Ik ging naar beneden naar de kelder, en toen ik de deur opende zag ik hem al zitten, tussen de boeken. Wat een gulzig gedrocht was het. Ik deed de deur dicht, en trok eerst mijn imker pak aan. Toen ging ik terug de kelder binnen. Ik raakte in een enorm gevecht met deze land octopus. Hij blies en spoot, stak en beet … Nee, hij wilde niet opgeven. Ik pakte een nijptang en gaf hem daarmee een mep. Het leek alsof ik immuun was voor hem. Ik had zo'n varkentje natuurlijk al weleens eerder gewassen. Ik nam hem toen in mijn hand, en zocht naar het uitwendige kliertje, maar deze had geen kliertje, alleen een zeer vreemde, geribbelde inham. 'Dit moet het vrouwtje wezen,' zei ik tegen mezelf. 'Het alfa vrouwtje.'

Ik gaf het beest nog een mep met de nijptang, maar werd gelijk omsingeld door nog meer witte land octopussen, alsof haar hele nageslacht me nu op de hielen zat, maar ik liet haar niet los. Ik begon om me heen te schoppen en te stampen, maar ze begonnen aan me vast te kleven. Ik moest nu snel zijn. Ik pakte toen een schroevendraaier, en stak het toen in de inham en drukte helemaal door totdat er bloed uitspoot. Toen ik de schroevendraaier er weer uittrok bleef het geribbelde gaatje eraan steken en kwam helemaal buiten als een kliertje. 'Hmmm, dus deze kan wisselen,' mompelde ik. Toen pakte ik de nijptang weer en verwijderde draaiend het uitwendige kliertje. Ik voelde me even heel slap, en moest even op de grond zitten, maar het beest was nu ook slap, en ook het nageslacht. Ze gleden gewoon slap langs me af, als een kleed wat werd afgedaan. Ik kon ook niet meer blijven zitten, maar moest liggen, met mijn hoofd op de koude grond.

De volgende dag was er geen krant. Ze staakten daar bij de krant. Maar de dag daarop was er weer gewoon de krant. Ik vroeg me af waar ik het eigenlijk allemaal voor gedaan had. Ik wist dat er nog veel meer van zulke gedrochten onder de huizen van de mensen zaten. Wel waren er bepaalde veranderingen in de krant. Ook werden bepaalde producten niet meer verkocht. Maar ja, dat gebeurde wel vaker. Ik had het gevoel alsof het dweilen met de kraan open was. Maar ongeveer een week daarna kreeg ik een telefoontje van mijn tante. Ze voelde haarzelf beter dan ooit tevoren. Ook vertelde ze dat ze onderzoek had gedaan onder haar huis, en dat ze een tunnel had gevonden die naar een andere wereld leidde. Ik zou direct komen. Ze liet het me zien, en ik was verbaasd en verwonderd. Toen zijn we met z'n tweeen naar die andere wereld gegaan. De poortwachter was nu immers dood.

Einde

De kleermaker die van tranen kleren maakte

Er was eens een kleermaker die van tranen kleren maakte. De kleren waren zo mooi dat wanneer iemand ze zag dan barstte zo iemand vaak in snikken uit. Vaak was dat omdat de kleren zo prachtig waren, maar soms was het ook omdat de prachtige kleren voor hen te duur waren. Ja, de kleermaker vroeg er veel voor. Er ging namelijk nogal veel werk inzitten om ze te maken, maar dan waren het ook wel de mooiste kleren die je ooit had gezien.

Op een dag liep een moeder met haar zoon langs de etalage, en beiden barstten ze in snikken uit toen ze de van tranen gemaakte kleren zagen. Oh, ze waren toch zo prachtig, maar toen de jongen het prijskaartje ervoor zag liggen begon hij zelfs nog harder te huilen en zelfs te gillen. Dat zou hij nooit kunnen betalen, en zijn moeder ook niet. Hij zou daar wel dertig jaar voor moeten werken om het te kunnen kopen. 'Ik wil het hebben, moeder,' zei hij.

'Dan moet je nu al beginnen met een krantenwijkje, anders gaat het je nooit tijdens je leven lukken,' zei moeder. Hij jammerde, gilde en schreeuwde zo luid dat de kleermaker naar buiten kwam. Toen hij het verhaal hoorde zei hij : 'Maar je kunt ook bij mij werken.'

Even had de jongen hoop. Maar toen hij een tijdje bij de kleermaker had gewerkt gaf hij het al op. Het was veel te zwaar en moeilijk werk. De tranen waren moeilijk aan elkaar te rijgen. De kleermaker gebruikte daar een speciale techniek voor, maar het wilde de jongen maar niet lukken. Moedeloos ging de jongen terug naar huis en vertelde het zijn moeder.

Op een nacht kreeg de jongen een idee. Hij zou de van tranen gemaakte kleren stelen, want anders kreeg hij ze nooit. Dat ging hij doen. Midden in de nacht ging hij op pad. Iedereen sliep. Ook de kleermaker. Hij had de sleutel van de winkel die hij van de kleermaker had gekregen nooit teruggegeven, dus voor hem was het een koud kunstje de winkel binnen te komen. Daar zag hij de van tranen gemaakte kleren die hij wilde. Heel stilletjes sloop hij ernaar toe. Maar toen hij de kleren wilde aanraken en pakken werd hij ineens gebeten door de poes van de kleermaker. En wie gebeten zou worden door de poes van de kleermaker zou voor altijd huilen. Jammerend ging de jongen de winkel weer uit. Door de pijn van de beet was hij de van tranen gemaakte kleren helemaal vergeten. Ook toen hij thuis was gekomen kon hij niet stoppen met jammeren, en de volgende dag ook niet. Hij was immers gebeten door de poes van de kleermaker. Zijn moeder zei dat hij naar de heks moest. Die kon toveren. De heks woonde helemaal aan de rivier. Daarvoor moesten ze eerst een tijd door het bos lopen. De hele tijd jammerde de jongen. Hij kon niet stoppen.

Ook toen ze bij de heks aankwamen uiteindelijk jammerde de jongen nog steeds. 'Ik zie wat er gebeurd is,' zei de heks. 'Alleen als je de rivier overzwemt zul je van het jammeren afzijn.'

De jongen zag geen andere oplossing, en ging snikkend de rivier in en begon toen te zwemmen. Het

was een hele lange zwemtocht over de rivier. De heks had hem verteld dat hij nooit mocht omkijken. Na een hele lange tijd kwam hij snikkend aan land. Hij was wel blij dat hij het gered had. Hij durfde nog steeds niet om te kijken. Hij bleef maar lopen en lopen totdat hij in een dorpje kwam. Het jammeren was inderdaad eindelijk afgelopen. Maar telkens als de mensen vroegen wie hij was en als hij het verhaal vertelde wat er was gebeurd, dan kon hij het snikken niet inhouden. Dan huilde hij bittere tranen, en het deed pijn, zoveel pijn, dat hij het eigenlijk nooit meer wilde vertellen. Hij wilde niet meer terug waar hij vandaan kwam, en ook de heks had hem gezegd dat hij nooit meer mocht omkijken. En zo leefde hij de rest van zijn leven met een geheim waar hij nooit meer over kon praten.

Einde

De Vrouwenondergoed Verkoper

Zo zag ik iemand die beweerde dat het praten over vrouwenondergoed de fijnere dingen in het leven zijn. Ik moest daar even vijf minuten hard om lachen, en dacht : Houd jij je maar bezig met je vrouwenondergoed, terwijl ik dieper de filosofie inga om aan types zoals jou te ontkomen. Wat een grapjas. Hij leek trouwens op iemand waarmee ik in mijn jeugd op vakantie in Frankrijk was, en hij was de eerste die ik ooit het woord 'motherfucker' heb horen zeggen. Als kind was ik daar een maand lang overstuur van, en ook dat ik me afvroeg : 'Wat bedoelt hij daar eigenlijk mee te zeggen ?' Hij was de zoon van mijn leraar Nederlands, een geadopteerde zoon uit het buitenland, en hij dacht dat hij alles mocht zeggen. Hij was als elastiek, en wilde altijd dansen, en je zou hem de Nederlandse Michael Jackson kunnen noemen, dus velen die hem zagen wilden met hem spreken, en dan moest ik als vriend de boot telkens afhouden. Ik voelde me een beetje als zijn bodyguard. Zo nu en dan kijk ik naar het filmpje over die idioot die doet alsof het praten over vrouwenondergoed de normaalste zaak van de wereld is, zodat ik weer even hard kan lachen, en ook er weer over kan nadenken : 'Wat bedoelt hij nu eigenlijk ? Waar gaat dit over ?' En natuurlijk omdat hij een beetje lijkt op die jongen van vroeger, een beetje jeugdsentiment. Eerst dacht ik dat hij het was.

Wat doen de dwazen vandaag de dag ? Wat als het een grap is ? Misschien proberen ze mensen in de maling te nemen, want dat kan toch niet waar zijn wat ze zeggen ? Is dat de boodschap die je wil uitzenden naar de jeugd ? De jeugd is de toekomst. Hangt onze toekomst dan af van vrouwenondergoed ? Dat zijn soms de dingen die me bezig houden. Het lijkt wel alsof hij ergens overstuur over is. Tenminste dat kan ik me zo voorstellen als je daar altijd over moet praten, alsof dat de fijnere dingen van het leven zijn. Ik vraag me dan af wat voor leven hij heeft. Wat over de vrouw zelf in plaats van haar ondergoed ? Zou je het leuk vinden als iemand het voortdurend over je

ondergoed heeft en niet over jezelf, of over dingen die er werkelijk toe doen ? "Hey, hallo, ik ben er ook nog. Stop met het staren naar mijn ondergoed."

Misschien heeft hij een handel in vrouwenondergoed ? Dat zou ook nog kunnen, dat hij er gewoon reclame voor maakt. Is dat een beroep wat je zou kiezen ? Helemaal hysterisch was hij erover, ging het tot in de kleinste details beschrijven. Ik dacht : 'Okay, okay, maar wat kan ik hiermee ? Wat voegt dit toe aan de waarde van mijn leven ? Ik ben geen vrouw, dus houd je mond maar. Je hoeft het mij niet proberen te verkopen.'

Ik merkte dat alhoewel ik er hard om lachte ook lichtelijk overstuur van was. Wat durven mensen tegenwoordig wel niet allemaal te zeggen, ook over vrouwen. Het is iets privé. Hoe zou jij het vinden als iemand anders over je ondergoed zou lopen praten ? Heb je dan ook niet zoiets als : 'Afblijven jij. Volgend onderwerp.'

Wat zou hij ervan vinden als mensen ineens over zijn ondergoed gaan lopen praten en erover gaan speculeren tot in de kleinste details. 'Hey, hallo, ik ben er ook nog.'

Het is een ondergoed verkoper. Dat staat vast. Vandaar al die praatjes. Hij leeft er van. Hij heeft het er altijd over. Het is zijn adem. Ik wil het er niet meer over hebben, maar ja, dan kan het een anti-obsessie worden, en dat is tegelijkertijd ook weer een obsessie. Zeg, heb je nu werkelijk waar niets anders te vertellen ? Zeg eens iets aardigs over de vrouw zelf, of iets onaardigs. Maar 'make sense'. Niemand heeft er iets aan als jij de hele dag over vrouwenondergoed loopt te zaniken. Nee, daar schieten we allemaal wat mee op wou je zeggen. Daar wordt de wereld echt wel een betere plaats door, zeg. En kinderen gaan hem dan ook nog nadoen. Irritante mensen, die ondergoedverkopers. Dan kun je wel aan de gang blijven. Dan is vuilnis ook ineens het belangrijkste in het leven voor vuilnisophalers. En schoenen voor schoenenverkopers. Zo heeft iedereen wel wat. Ja, het zwembad is het belangrijkste in het leven, zegt de zwembad eigenaar. Die wil zich natuurlijk niet in zijn eigen vingers snijden. Helemaal eerlijk is het natuurlijk niet. Daarom ben ik ook geen zakenman. Ik heb nooit mijn spullen verkocht. Men denkt hun waardeloze spullen sneller te kunnen verkopen als men stelt dat het het belangrijkste in het leven is. Het is dwaas, maar vele dwazen tuinen erin.

Ja, weer een klant voor vrouwenondergoed. Weer een klant voor dit of dat. Dat is alles waar het bij hen om draait, en daar liegen ze veel voor. Het zijn zielenvissers. Ik heb mijn telefoonnummer maar niet gegeven. Hij vroeg erom, en ik maar lachen. Wat wilde die clown eigenlijk ? Zeker nog meer met me over vrouwenondergoed praten. Hij gaf me toen een filmpje mee van hemzelf, voor als ik mijn gedachten zou veranderen. Als ik in een dipje zit dan kijk er soms even na, en dan lach ik zo hard dat mijn dag weer goed is, maar soms werkt het ook weer averechts.

Op een dag kwam hij met een grote truck bij me aan de deur. Hele truck zat vol met vrouwenondergoed. Ik zei : Wat mot je ? Hij had het erover dat ik een hele grote bestelling had gedaan. Ik zei : Ik weet anders van niks.

Ja, via internet, zei hij. Ik zei dat kunnen ook hackers wezen. Ze doen zich dan voor als mij etcetera, maar ik verdacht hem ineens zelf ervan. Nou ja, dan ga ik weer weg, zei hij toen. Ik zei : Stop, blijf nog even. Ik heb hem toen mijn huis binnengenomen. Na een beetje praten kwam ik erachter dat hij flink dronken was. Ik had het wel met hem te doen. Als je nou altijd over vrouwenondergoed moet praten om je een beetje goed te voelen, ja, dan wilde ik hem wel proberen te helpen. Het leek me verder een beste jongen. Misschien moest ik maar weer de taak van bodyguard op me nemen met deze jongen. Hoe was hij zo geworden ? Ja, zei hij toen, zijn moeder gooide altijd haar ondergoed vroeger naar hem toe als hij ondeugend was. Dat zou hem minder pijn doen dan als ze een schoen zou gooien. Ik begreep hem toen direct. Ik zei hem dat ik dan ook zo geworden zou zijn. Hij had er natuurlijk een syndroom aan overgehouden, en daarom was hij vrouwenondergoed verkoper

geworden. Zo zie je maar weer, een beetje doorvragen soms, en dan is het allemaal veel duidelijker.

Maar ja, nu moest ik hem natuurlijk nog helpen. Ik zei : Nou ja, als je er nog zo mee zit, ga jij dan maar lekker vrouwenondergoed verkopen.

Hij werd me toen toch een partijtje kwaad. Hij noemde het een hulp van lik me versje. Hij vond het ook nogal beledigend overkomen, alsof hij voor niets anders goed was dan vrouwenondergoed te verkopen. Hij had een hele zak met vrouwenondergoed meegenomen, en begon mij ermee te bekogelen. Maar toen was hij nog niet klaar. Hij ging terug naar zijn truck en kwam terug met nog veel meer vrouwenondergoed om mij ermee te bekogelen. Hij stopte maar niet. Er was geen houden meer aan. Al zijn verborgen woede kwam naar boven. En ja, je raad het al. Toen hij uiteindelijk weg was gegaan was er zoveel vrouwenondergoed in mijn huis dat ik zelf ook maar vrouwenondergoed verkoper ben geworden. Om het af te leren.

De Toversleutel tot
de Hemel

Hoofdstuk 1.

Hij zag de muren van zich wegbewegen. Als hij op straat was dan voelde hij zich niet een geheel met de mensen. Hij was een eenling, alsof hij ergens anders vandaan kwam. Hij hoorde niet bij deze mensen. Hij vond dat ze zich vreemd gedroegen. Hij had ook angsten die hij niet kon verklaren. Vaak veranderden grote massa's mensen in vrouwen in zijn gedachten, en dat vond hij bedreigend. Hij vertrouwde geen vrouwen, en hij vertrouwde ook geen mensen in het algemeen. Hij voelde zich opgesloten, alsof de geschiedenis het alarm was, wat telkens weer terugkwam. Ook voelde hij zich vaak vies als hij weer mensen had gezien. En de zelfspot die in hem opkwam was ook zwaar, teneerdrukkend, alsof hij zichzelf uitlachte. Hij maakte karikaturen van zichzelf en dat dreef hij dan enorm ver door, totdat hij van zichzelf walgde, en dan lachte hij zichzelf uit. Hij dacht dat hij de gevangene van een heks was, en die had allerlei ingewikkelde alarmen vastgelegd in zijn cel. Dingen waren niet wat ze leken. De massa bestond in zijn ogen niet. Het was een vrouw. Hij moest het in z'n geheel zien. Volgens hem waren er geen afzonderlijke mensen. Hij deelde ze allemaal in in groepjes, en moest zich vasthouden aan de lijnen. Hij zou hysterisch worden als ze afgezonderd zouden worden. Hij zag de groepen als vrouwen. Deze vrouwen waren altijd om hem heen, maar hij probeerde ze te ontlopen. Hij sprak hier met niemand over. Hij schuwde mensen. Hij was bang voor afzonderlijke mensen. Hij moest de groepjes zien, en het liefst van een afstand, en het liefst helemaal niet. Als er dan toch een mens door hem werd opgemerkt, dan moest hij zo snel mogelijk

de groep zien en de vrouw die de groep was. Hij sloeg zichzelf soms als hij nadacht over een afzonderlijk mens. Dat wilde hij niet. Dat vond hij eng. Hij probeerde daarom altijd zoveel mogelijk langs mensen heen te kijken, op zoek naar de groep waartoe ze hoorden, op zoek naar de vrouw. Maar de vrouw vreesde hij ook.

De geschiedenis kon urenlang aan hem vreten, genadeloos, waarin hij maar geen uitweg zag, als het alarm van de heks. Maar de geschiedenis was ook een vrouw. Hij wilde het niet anders zien. Hij ging niet meer naar de café's, alleen in zijn gedachten. Hij sloot zich helemaal op, trok zich helemaal terug in zichzelf, ... diep. Hij had genoeg aan zijn verleden. Hij wilde er niets meer aan toevoegen. Hij had geen behoefte meer aan sociaal contact. Die tijd had hij gehad. Hij vertrouwde toch niemand meer. Oh ja, ze probeerden hem wel te lokken, maar hij trapte er niet in, en trok zich dan zelfs nog meer terug, en bleef nog langer binnen, zo ver weg mogelijk, zo diep mogelijk. Ze zouden hem nooit meer kunnen bereiken. Het was al te laat.

Soms als iedereen sliep, diep in de nacht, ging hij weleens wandelen door de stad, en dan het bos in, helemaal alleen. Hij was weleens een naakte vrouw tegengekomen in het bos, dacht hij, maar die rende toen weg. Normaal gesproken was het er altijd rustig en doodstil rond die tijd diep in de nacht, en erg donker. Voedsel bestelde hij altijd en dat zetten ze dan neer in kratjes in de achtertuin. Dan bestelde hij voor een paar weken. Werken deed hij niet. Hij was werkeloos en afgekeurd. Als hij sliep droomde hij over de natuur, hoe dat maar doorging, en hoe het maar niet stopte. In zijn dromen kwam er geen einde aan de natuur.

Hij was verdwaald in zijn innerlijke labyrint. Hij dwaalde en dwaalde en hij vond de uitgang niet. Hij zonk weg in de saaiheid en hopeloosheid van het bestaan. Hij herinnerde zich de contacten van het verleden, maar hij liet het wegglijden. Hij wilde alleen zijn. Hij liep tegen allerlei muren op in zijn verleden, maar die leidden hem naar bruggen. Hij herinnerde zich de feestjes, en de cadeau's die hij kreeg, en nu was het weg. Hij herinnerde zich de stroop op de pannekoeken, die zijn wereld metselden. Hij wilde nu alleen zijn. Alles was teveel geworden. Hij wilde alles nu overdenken.

Alles om hem heen was ingestort, maar hij had het overleefd, en zou nu zijn leven bewaken. De geschiedenis was slechts een poortwachter tussen hem en de mensen, als een alarm. Hij was hypergevoelig nu. Nee, niemand zou nog in zijn leven toegelaten worden. Hij had al genoeg. Er kon niks meer bij.

Hij haatte en verafschuwde zijn vader die altijd tegen hem zei dat hij meer onder de mensen moest zijn. Het had hem in de grootst mogelijke problemen gebracht. Mensen waren zijn afgoden niet meer, en zijn vader al helemaal niet. Hij zag zijn vader als een sluwe duivel die hij buiten de poorten moest laten. Maar goed, zijn vader was al jaren dood.

Hij vond zijn vader altijd maar een lompe boer, zonder precisie. Zijn moeder was het tegenovergestelde, maar ook zij was al jaren dood. Hij had altijd het gevoel alsof zijn moeder in een gevangenis leefde die zijn vader had gemaakt. Daardoor kon hij zijn moeder eigenlijk nooit echt bereiken. Ze was te ver weg. En daarom was het thuis ook altijd een hel. Hij voelde zich als kind al een martelaar. Zijn vader dronk, en kwam 's avonds laat vaak dronken thuis om hem en zijn moeder te slaan. Zijn vader kon zuipen als de duivel, en ook tekeer gaan als de duivel, en vaak wist hij niet eens waarover het ging. Soms werd hij gewoon van zijn bed gelicht en tegen de muur aangezet. Als hij een pistool of geweer had gehad, dan had hij het wel geweten. Hij had medelijden met zijn moeder als hij zag wat zijn vader met haar deed, maar hij was machteloos. Zo vaak als hij kon ging hij logeren, of naar de buren, maar dan voelde hij zichzelf een lafaard, alsof hij zijn moeder in de steek liet.

Zijn moeder was de enige die hij miste. Maar zij was dood.

Hij herinnerde zich ook dat hij eens over de brug rende, dat hij niet meer wilde leven. Hij zou wel van de brug willen afspringen. Maar als hij dan aan zijn moeder dacht, dan kon hij het niet. Hij leefde alleen nog voor zijn moeder, en voor de logeerpartijtjes bij neefjes of de buren.

Misschien was zijn vader zwaar ziek geworden door de alcohol, maar eigenlijk wilde hij er niet meer over nadenken. Hij wist hoe verwoestend alcohol was voor het menselijk lichaam. Toen zijn vader stierf was het zelfs een grote opluchting voor hem. Niet lang daarna stierf zijn moeder ook, en hij had toen het gevoel alsof hij daar nooit meer overheen zou komen. Het was alsof hij in een zwart gat viel, en hij voelde zichzelf alsof hij holle ogen had, alsof die eruit waren geschoten, alsof hij met twee grote gaten in zijn hoofd liep. Niets interesseerde hem nog. Hij zag niets meer. Hij leefde langs alles heen. En de mensen gingen gewoon door met feesten alsof er niets was gebeurd. Hij haatte daarom de mensen, met een diepe, bittere haat. Nooit hadden ze hem geholpen. Nooit hadden ze zijn moeder geholpen.

Hij geloofde nu dat zijn moeder in de hemel was, en dat ze elkaar ooit terug zouden zien. Tot die dag wilde hij alleen zijn. Hij had genoeg aan zijn denken.

In de nacht droomde hij vaak over het grote, vieze, vadsige lichaam van zijn vader die hem opgesloten hield. Zijn moeder was dan altijd onbereikbaar. Die zat achter glas, in haar eigen gevangenis. Zijn moeder wilde hem dingen geven, maar die dingen stonden ook allemaal achter glas. Het alcoholisme van zijn vader hield het tegen. Alcoholisme was een groot probleem in de stad. Veel kinderen hadden zo'n vader. Hij was niet de enige. Sommige kinderen hadden zelfs een drinkende vader en een drinkende moeder, en moesten met dronken ouders leven. Maar het feit dat zijn moeder niet tegen zijn vader opkon was al erg genoeg. Hij zag er geen uitweg in, ook niet nu ze dood waren.

In zijn gedachten probeerde hij er omheen te draaien, maar hij kwam hier altijd terug, alsof hij er nog steeds in leefde. De achtertuin was een zootje. Maar de rommel herinnerde hem eraan dat hij het had overleefd. Zijn moeder was altijd netjes.

Netjes, netjes, netjes, maar daar wonnen ze de oorlog niet mee. Zijn moeder werd al overstuur als ze een pluisje op de grond zag. Dan wapende ze zich al met stoffer en blik, en had ze haar handschoentjes aan, want zij mocht niet vies worden. Ze was verder niet streng, maar wel paniekerig. Hierin ontwikkelde ze een grote precisie. Ze was heel accuraat en ook creatief. Ze was als een hypergevoelig alarm. Maar zijn vader sloeg altijd het alarm in. Het was een hopeloze situatie. En hij leefde nog steeds met die wond in zijn hoofd, en die schiep afstand tussen hem en anderen. Ruimte moest er zijn, vond hij. Anders zou hij het benauwd krijgen. Hij had behoefte aan rust, en wat meer natuurlijke chaos. Vroeger was alles te netjes in huis door zijn moeder. Hij begreep dat wel, maar ook ergerde hij zich eraan. Voor haar was het natuurlijk een manier om te kunnen overleven met zo'n chaotische man.

Hij zuchtte, en wist even niet waar hij naartoe moest met zijn gedachtes. Dit kon toch niet altijd zo door blijven gaan ? In zijn jonge jaren was zijn vader piloot. Maar door de alcohol kon dat op een gegeven moment niet meer, en toen ging hij elke dag naar de kroeg. Zijn moeder werd toen de kostwinner, maar zijn vader nam grotendeels het geld, voor drinken en gokken. Hij had zijn moeder weleens gevraagd waardoor het kwam dat hij zo was geworden. Zijn moeder had daarop geen antwoord.

Het was alsof zijn vader zijn leven had getekend door de alcohol. De gehele architectuur van zijn leven was doordrenkt met de alcohol van zijn vader. Daar draaide alles om, en daar was alles uit voortgekomen, hoe hij nu was.

Hoofdstuk 2.

Hij keek naar de rommel die in zijn huis lag. Hij woonde in een flat. Hij keek naar het oude kantoor-bureau waarop wat boeken en papieren lagen, onder de stof, waar het zonlicht op scheen. Hij keek naar het raam wat al tijden niet gewassen was. Dit was zijn leven. Zijn ouders had hij niet meer, en met mensen wilde hij geen contact. Aan zijn denken had hij genoeg, meer dan genoeg. Er kon niets meer bij. De geschiedenis, zijn verleden, was zijn poortwachter. Hij had al genoeg ellende meegemaakt. Nu stond dat tussen hem en de mensen in.

Zelfs in zijn keuken was het een enorme rotzooi. Het plafond was heel hoog, en op de bovenste keukenkastjes lagen allemaal dozen en boeken die helemaal tot het plafond stapelden. Vroeger behoorde dit allemaal tot zijn kantoor, maar hij ging failliet. Nu was hij werkeloos. Afgekeurd. Hij kon het ook niet meer opbrengen. Hij zat veel te ingewikkeld in elkaar. Ze hadden het allerlei namen gegeven, maar daar ging hij nu ook niet meer naartoe.

De geschiedenis was onverbiddelijk in zijn hoofd. Het had geen medelijden met hem gehad, maar hem neergejaagd en opgesloten. Ja, de alcohol van zijn vader leefde voort, als een heks in zijn hoofd. Zou zijn vader hierin ook opgesloten zijn geweest ? Want zijn vader was ook allesbehalve sociaal.

Hij vroeg zich af hoe het zo heeft kunnen gebeuren. Zijn vader werd van piloot tot dronkaard, alsof hij daardoor neergestort was, en zijn hele gezin zat in het vliegtuig. Hij sleurde zijn hele gezin mee in zijn val. Of waren ze in zee gestort, en kwam hij zo aan op een onbewoond eiland ? Of had zijn vader nog net een noodlanding kunnen maken ?

In ieder geval voelde hij zich voor het leven verminkt. Hij verwaarloosde zijn huis, en bleef maar over de piloot en zijn vliegtuig denken. Het was een onderwerp wat hem obsedeerde. Hij was nu op het onbewoonde eiland, en als hij dan nog eens mensen tegenkwam, dan waren dat in zijn gedachten gewoon de dieren van het onbewoonde eiland. En groepjes mensen vormden een vrouw. Hij sprak weleens in gedachten tot de groepjes mensen : 'Hallo, ben je hier allang ? Ik dacht dat dit eiland onbewoond was.' Als ze dan niet antwoordde, dan moesten het wel dieren zijn, of bewegende blaadjes van de bomen door de wind.

Hij vroeg zich af waar zijn vader nu was. Misschien was zijn vader in de onderwereld wel weer piloot geworden, had hij zijn leven gebeterd, en was op een vliegtocht naar de hemel. Hij hoopte het. Maar ja, wie zou het zeggen ? Misschien als hij zelf zou sterven zou zijn vader hem opwachten met een vliegtuig om hem naar de hemel te brengen ? Zo werd hij heen en weer geslingerd tussen haat en hoop. Soms dacht hij aan de hartsvriend van zijn vader die ook piloot was en die met zijn vliegtuig was neergestort. Zou dat de reden zijn waarom zijn vader zo was geworden, en zo eigenlijk met hem mee neerstortte, en zo het hele gezin ?

Ja, hij zag zijn leven als het gevolg van een vliegtuig ongeluk, en hij stelde zich zo voor dat er mensen waren die het hadden zien gebeuren, en mensen die het in het theater hadden gezien, en dat hij in de hoofden van die mensen doorleefde. Zij maakten schilderijen en muziekstukken, en hij leefde daarin verder.

Hij wilde meer weten van de innerlijke realiteiten, en die binnen gaan. De buitenste lagen interesseerden hem niet, want die hadden hem in de problemen gebracht. Ja, die problemen waren hoogdravend. Hij had het vroeger vaak geprobeerd om in de innerlijke realiteiten te komen, zonder succes. Maar eindelijk was het dan gelukt. Alles wat hij nodig had was in de innerlijke realiteiten.

Hij ging de stad in omdat hij nog wat dingen nodig had. Dit deed hij niet vaak, maar soms moest het toch gebeuren. Hij gaf wat geld aan een dakloze, en in de zaak voor huishoudelijke spullen knipoogde een werker naar hem die hij tussen de schappen tegen kwam. Daarna ging hij even naar de supermarkt. Een oude vrouw woog wat groente af, en mompelde toen iets. 'Wat zegt u ?' vroeg hij.

'Ik dacht ik kan er ook nog wel een komkommertje bijnemen,' zei de vrouw. 'Niet toch ?' Hij zei zachtjes : 'Ja, dat kan.'
Dat waren eigenlijk alle contacten van die dag. Toen hij weer naar huis liep groette een jongetje op een fiets hem, maar hij had zijn hoofd gebogen en zei niets. Toen groette het jongetje hem nog een keer, en toen groette hij het jongetje terug, en was toen al bijna bij zijn deur aangekomen. Met zijn tassen kwam hij binnen. Hij was blij dat hij weer thuis was. Het zat er weer op. Hij was met zijn jas ergens in een winkel aan een haakje blijven steken en nu zat er een scheur in, als een aandenken aan zijn uitstapje. Hij kwam ook veel jongeren tegen met gescheurde kleding.

Zijn huis in de flat had twee verdiepingen. Eronder waren de kelders, en hij kon met een stenen trap naar beneden om zijn tuin in te komen. Op zijn tweede verdieping had hij zijn indianen boeken en hingen zijn indianen schilderijen. Zijn leven draaide om de eeuwige jachtvelden en om speelgoed. Daar kon hij uren over nadenken. Op de tweede verdieping had hij ook een tafel waar indiaantjes opstonden. De verdieping had een schuin dak met een schuin raam. Boven de verdieping waren weer andere woningen, maar voor hem was het zijn zolder. Hier kon hij zichzelf uitleven. Er stond ook een bed. Soms sliep hij hier.

Op een nacht had hij een droom dat het gezin in een klein vliegtuigje naar Amerika ging. Zijn vader bestuurde het vliegtuigje, maar in Amerika stortten ze neer, en hij was de enige overlevende.

Toen hij wakker werd die ochtend werd hij geplaagd in zijn gedachtes. Dit werd zo erg dat hij in zijn kamer begon te dansen als een joker. Hij probeerde zijn gedachten te slim af te zijn, en besloot nu zijn gedachten te plagen en te bedriegen. Hij danste als een spion. Hij omsingelde zijn gedachtes door zijn dansen. Hij wist dat er toch niets met zijn gedachten te overleggen viel. Ze waren koppig, dus dan moest het maar op een andere manier. In zijn hoofd kopieerde hij zijn gedachten en maakte er iets anders van. Hij was er volledig zat van. Hij zou ze gebruiken als werktuigen van de joker.

Hij zong tot de zielen, en vertelde hen verhalen. Hij ging hiertoe over de zeeën om hun schepen te vinden. Zo bracht hij ze in veiligheid en trok hen op. Maar hij wist ook dat hij terugmoest, de rivier over, tot het grote niets, want zijn leven was teveel ingevuld, en hij was als een robot geprogrammeerd door de alcohol van zijn vader. Door de joker kon hij die programmatie verbreken, maar hij moest uiteindelijk weer terugkeren tot het niets, waar ook het nergens was, en het nooit.

Alle ervaringen die hij op zijn netvlies had gehad en wat hij zijn verleden noemde waren als drugs, en het had hem zwaar in de problemen gebracht. Hij wilde afkicken. Was het leven slechts een drug ? En wat was dan het ware leven ? Of bestond dat niet ? En wie had hem deze drug gegeven ? En

hoe zou hij kunnen afkicken ?

Hij dacht er ook over na hoe mensen zo lang konden trappen tegen een dood paard. Hij zag het voor zich, en moest er om lachen. In zijn gedachten begon hij die mensen te bespotten.

Die nacht had hij een droom over een groot wit hek aan de rand van een weiland. Hij ging door het hek, maar hij kwam er steeds dieper in en raakte erin opgesloten. Het was alsof het weiland achter zijn tuin was, en het witte hek leidde hem naar het grote indiaanse oerwoud. Hier was een woeste rivier waar je alleen maar over kon komen door over een brug gemaakt van kinderboeken te gaan. Hij ging de brug over, terwijl de woeste rivier hem probeerde te grijpen om hem van de kinderboeken brug af te sleuren. 'Nee !' riep hij uit in doodsangst. 'Oh, was ik er maar nooit aan begonnen.' Hij probeerde de kinderboeken te lezen en probeerde houvast te vinden in de woorden. Maar alles was nat, en alles lag door elkaar heen. Hij was blij als hij een heel woord kon lezen, maar vaak waren dat alleen maar losse woorden, en ook die werden weer weggespoeld. Verderop liep de brug hoger, en hij probeerde omhoog te klauteren, maar telkens weer gleed hij weg. Hij keek naar de diepte, en daar waren ook allemaal puntige rotsen. 'Nee !' riep hij weer. Hij durfde er bijna niet naar te kijken. Hij had er erge buikpijn van, en het was zo diep. Als hij zou vallen, dan zou hij eerst een heel eind naar beneden vallen. Dat zou hij nooit overleven.

Twee handen grepen hem. Ze pakten hem stevig beet, en trokken hem omhoog. Ze maakte hem vast aan een touw. 'Goed vasthouden,' zei ze. Het trouw trok hem door een tunnel heen die opliep als een put, en de tunnel was geheel gemaakt van meisjesboeken. 'Aaaaaaaaah !' riep hij, en toen werd hij wakker. Het eerste wat hij toen ging doen was op zoek gaan naar de doos meisjesboeken die hij ooit van zijn tante had gehad. Toen hij het na lang zoeken vond begon hij alle boeken te lezen, iets wat hij nog nooit had gedaan. Hij kende deze boeken niet, en het was alsof er een wereld voor hem werd opengescheurd. 'Ja, het meisjesboek is het enige wat mij erdoor heen kan slepen,' sprak hij, 'ja, het meisjesboek.' En hij werd een schrijver van meisjesboeken, en voor het eerst had hij het gevoel dat het hem over het vliegtuig ongeluk heen bracht, en dat hij eindelijk de alcohol van zijn vader kon overwinnen. Hij wilde een meisjesboeken toren bouwen tot de hemel. Ja, het leven kreeg zo weer zin voor hem, ook sociale contacten. Hij zou het allemaal kunnen verwerken in zijn meisjesboeken. Hij had de toversleutel tot de hemel gevonden.

Avond Danser

Hij woonde in een havenstadje. Het havenstadje lag aan een groot meer. Hij had het gevoel alsof niemand naar hem luisterde, alsof niemand hem kon horen. Hij voelde zich niet serieus genomen. De mensen leefden langs hem heen. Hij had een zus die vele jaren ouder was, dus ze groeiden ook niet samen op. Hij had het gevoel alsof hij enig kind was. Misschien was dat ook de reden waarom hij zich zo geisoleerd en onbegrepen voelde. De mensen om hem heen waren veelal ouder en met hele andere dingen bezig. Zijn vader was altijd en eeuwig bezig met de tuin. Hij had het gevoel alsof zijn vader nooit oog voor hem had, alsof zijn vader hem niet eens zag staan.

Zijn moeder was een heel dromerig type. Die was ook onbereikbaar, en draaide altijd alles om, en maakte altijd iets anders van wat hij zei. Het was een zweverig en afstandelijk iemand. Hij had het gevoel alsof niemand om hem gaf, alsof hij er niet toe deed. Wat hij ook maakte of deed, het was nooit goed. Hij had het gevoel dat zelfs als hij zou kunnen vliegen dat de mensen er dan niet van op zouden kijken. Hun leven ging dan gewoon door. Ze waren onverschillig en ongeinteresseerd.

Hij maakte prachtige, gevoelige muziek, maar niemand luisterde. Hij schreef prachtige boeken en maakte prachtige schilderijen, maar iedereen was met andere dingen bezig. Hij was slechts een druppel in de oceaan. Hij kreeg geen voet aan de grond.

Hij voelde zich als een avond danser, terwijl anderen moe waren van de dag en alreeds voorbereidingen troffen voor de nacht. Hij danste door, terwijl ieder ander naar bed ging. De mensen om hem heen waren moe, moegepraat. Hij wist niet waar hij zijn energie vandaan haalde. Hij ging graag wandelen in het park. Op een dag kwam hij daar een meisje tegen. Eerst deed ze alsof ze hem niet zag staan, maar even later kwam ze naar hem toe. "Mooi weer is het vandaag, hè ?" vroeg ze.

"Ja, dat wel," zei hij.

"Dat wel ?" vroeg ze. "Zijn andere dingen niet mooi ?"

"Niemand begrijpt me," zei hij.

"Begrijpt de zon de hemel ?" vroeg ze. "Begrijpt de maan de aarde ? Ze leven langs elkaar heen. Het zijn twee werelden die elkaar kruizen, totaal verschillende werelden."

"Daar zit wat in," zei hij.

"En zo is het ook tussen ons," zei ze. "Wij kennen elkaar niet, en nu kruizen even onze paden."

"Jammer," zei hij.

"Waarom ?" vroeg ze. "Zo is het leven. Zeg, ik moet er weer vandoor. Een prettige dag verder."

Toen liep het meisje weg. Hij voelde alsof iedereen haast had. Iedereen was met andere dingen bezig zoals altijd.

De volgende dag kwam hij haar weer tegen in het park, maar ze negeerde hem volkomen. Ze deed alsof ze hem nog nooit eerder had gezien, alsof ze nog nooit met elkaar hadden gesproken. Hij had het gevoel alsof ze hem niet eens zag staan, alsof hij lucht voor haar was.

De dagen erop gebeurde hetzelfde. Hij kwam haar tegen in het park, maar ze sprak niet met hem, keek totaal langs hem heen, maar sprak wel met andere voorbijgangers. Hij begon zich er een beetje kwaad over te maken, of misschien wachtte ze erop dat hij iets zou zeggen ?

Hij besloot zich te gedragen zoals zij zich gedroeg. Hij zorgde ervoor dat hij niet naar haar keek, en hij sprak iedere andere voorbijganger even aan, alhoewel ze vaak niet eens wat terug zeiden. Ze hadden haast, of waren niet geinteresseerd, of heel kortaf. Sommigen hadden wel hele lange gesprekken met haar in het park. Hij vroeg zich af wat er met hem aan de hand was.

Hij had het gevoel alsof hij een dans met haar opvoerde. Ze waren vaak bij elkaar in de buurt, maar

toch ook weer niet. Hij besloot zo ook met anderen om te gaan. Hij was een avond danser.

Hij leefde geheel voor de avond dans, en schudde zo zijn zorgen van hem af.

Maar om een dag kwam ze samen met een jongen, en de dag erna was de jongen er weer. Hij dacht dat ze misschien een vriend had, en het begon hem te verlammen. Het dansen ging hem moeilijk af, en toen ze voor de derde keer samen met de jongen naar het park kwam besloot hij niet meer te gaan. Ongeveer een week later lag er een kaart van het meisje in de brievenbus. Ze liet hierin weten dat ze hem miste, en dat de andere jongen haar broer was. Hij vroeg zich af hoe zij aan zijn adres kwam, of misschien had zij hem wel naar huis gevolgd. Ook vroeg hij zich af waarom ze hem miste, omdat ze elkaar nooit spraken. Of had het misschien met de avond dans te maken, dat ze dat miste ?

Na een week besloot hij terug te gaan naar het park, maar dit keer met zijn zus. Hij besloot verder helemaal niet op haar kaart te reageren. Hij had ook haar adres niet. Hij was druk met zijn zus in gesprek. Ze hadden het over allerlei dingen, en het meisje was er ook met haar broer. Hij vroeg zich af waarom ze altijd met haar broer kwam. Hij dacht dat het meisje niet kon weten dat het zijn zus was, maar ze bleken elkaar te kennen, en ze raakten met elkaar in gesprek. Hij werd verder volkomen genegeerd. De volgende dag kwam hij alleen, terwijl het meisje weer kwam met haar broer. Maar op een dag kwam het meisje met een andere jongen, en het begon aan hem te knagen. Ditmaal kreeg hij er geen kaart over, en elke dag was de jongen er weer. Hij had hier geen zin in, dus na een tijdje besloot hij niet meer te komen. Hij was ziek geworden van deze avond dans. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij kon aan niets anders meer denken.

Soms ging zijn zus nog wel eens naar het park, en op een dag vertelde ze dat zij daar nog steeds veel was, maar dan met haar andere broer.

Het was in die dagen dat hij besloot andere meisjes te vragen om met hem naar het park te gaan, gewoon als wandel-partner, of als een soort dans-partner. Hij waagde zich weer aan de avond dans. Toch voelde hij zich er rot over dat hij nooit haar kaart had beantwoord, ook al had hij haar adres niet. Hij vroeg aan zijn zus of zij haar adres had, en zij gaf het hem. Maar hij had de moed niet.

Op een dag was het meisje weer helemaal alleen in het park, terwijl hij met een ander meisje was. De dag erop was zij weer alleen, en na een week besloot hij ook alleen te komen. "Heb je mijn kaart ooit gehad ?" vroeg ze.

"Ja, maar ik had je adres niet," zei hij.

"Je zus zei dat ze mijn adres aan je had gegeven, dat je er zelf om had gevraagd," zei ze.

Hij werd rood van verlegenheid, maar durfde verder niets te zeggen. Even later zei hij : "Ik was het weer vergeten."

"Ik bedoelde er verder niets persoonlijks mee," zei ze. "Ik dacht ik deel het gewoon met je. Ik had ook mijn vriend mee kunnen nemen."

Hij werd helemaal koud van binnen.

"Niet dat ik een vriend heb," zei ze. "Maar het zou een mogelijkheid kunnen zijn. In mijn geval zal dat wel nooit gebeuren."

"Waarom niet ?" vroeg hij.

"Mensen zijn te verschillend," zei ze. "Het is beter ze op een afstand te houden, als in een dans."

Hij voelde zich warm en koud tegelijk van binnen.

"Ik werk in het museum," sprak ze.

"Ik moet gaan," zei hij.

"Wacht," zei ze. "Ik bedoel er niets persoonlijks mee."

"Ik weet het," zei hij, en liep door.

Hij dacht na over het museum. Hij vroeg zich af of zijn kunst ooit in een museum zou komen, maar het leven voerde een dans met hem op, net zoals het meisje, en hij deed mee in deze dans.

Op een dag kwam het meisje niet meer, en weken gingen voorbij waarin hij haar niet zag. Zou hij dit keer misschien te koud zijn geweest ? Na een maand schreef hij een kaartje dat hij haar miste. Een maand later kreeg hij een kaart terug. Daarin stond : "Sorry, ik heb het te druk met paardrijden."

De dag erna was ze in het park. Hij ging direct op haar af. "Ik heb het gevoel dat ik je paard ben," zei hij.

"Ik begrijp het," zei ze. "Ik kan zo soms overkomen, maar zo zit ik niet in elkaar."

"Wil je een keer met me mee naar de bibliotheek ?" vroeg hij.

"Als jij een keer met me meegaat naar het museum," zei ze.

"Afgesproken," zei hij, "maar dan wil ik je eerst een keer mijn kamer laten zien."

Op zijn kamer hingen zijn schilderijen en lagen zijn boeken, maar toen ze er was deed ze volkomen ongeinteresseerd en onverschillig. Ze was meer met hem bezig dan met wat hij had gemaakt. Ze keek wel rond, maar verder zei ze er niets over, en begon dan over andere dingen. Hij voelde zich koud worden van binnen en wenste dat hij haar nooit had binnengelaten. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij danste niet meer. Hij voelde zich aan een paal gebonden door een headhunter. Hij voelde zich als een hebbedingetje, een monument. Ze ging ijskoud met hem om, als een museum medewerker met een object.

"Hallo, ik leef, ik praat," zei hij.

Ze reageerde er verder niet op. "Laten we nu naar de bibliotheek gaan," zei ze, "en dan daarna naar het museum."

Maar hij had geen zin meer. "Laten we dat een andere keer doen," zei hij. "Ik heb nu geen tijd."

Hij was blij toen ze weer weg was. Hij zou nu een lange tijd niet meer het park inkomen. Hij had het gevoel dat hij haar moest laten betalen voor haar gedrag. De avond dans begon andere vormen te krijgen.

Hij vond haar gevaarlijk voor zijn psychische gezondheid, maar toch wilde hij dit roofdier ook

temmen. Of zou zij dan hem temmen ?

Hij zette als het ware het contact met haar in de ijskast. Hij wist dat zij slechts op jacht was naar zijn schedel. Of waren het misschien de wonderen van de natuur ?

Hij besloot boswandelingen te maken in plaats van parkwandelingen, maar tot zijn grote schrik kwam hij haar daar op een dag tegen. Ze kwam direct op hem af, en fluisterde iets in zijn oor. Hij kon het niet verstaan. "Wat zeg je ?" vroeg hij.

Maar ze liep door. De dag erna was ze weer in het bos, dus hij besloot terug te gaan naar het park. Toen ze daar ook kwam dacht hij dat ze dit misschien al tijden deed, gaan van bos naar park en omgekeerd. Ze bleek dit ook zo te doen tussen het museum en de bibliotheek. Eigenlijk kon hij haar niet ontlopen. Het was in deze tijd dat hij zich steeds meer terugtrok op zijn kamer. Hij begreep zijn vader beter, die altijd bezig was met de tuin. Hij begreep nu waarom. Ook begreep hij zijn moeder beter, waarom die zo was. Misschien was het meisje wel een wonderlijk medicijn, maar ook iets wat je zeker niet te veel moest gebruiken. Er stond een dagelijkse limiet op, en daar moest hij zich streng aan houden.

Een man kocht een pakje medicijnen genaamd "Avond Danser" in een boekhandel. Er zat ook een klein boekje bij. Hij kocht het, omdat hij wilde dat zijn gezin elkaar beter zou begrijpen. Het was een wereldbekend medicijn, bekend van televisie. De man wilde het weleens uitproberen.

Einde

Wilde Honden

Een man en een vrouw waren in het bos. Plotseling verloren ze elkaar geheel uit het oog, alsof een duizeling hen trof. Ze hoorden honden blaffen en janken in de verte, en het geluid leek steeds dichterbij te komen. De man greep de vrouw die als verstijfd was. ‘Liefste,’ sprak de man. ‘We moeten ons verbergen.’ Ze moesten het direkt op een rennen zetten. Daar zagen ze de honden al in de verte aankomen. De vrouw slaakte een gil, terwijl de man al een eind weg was. Eén voor één

stortten de wilde honden zich op de vrouw, en lieten niets van haar over. De andere honden gingen al achter de man aan. Buiten adem rende de man langs de bomen, en door struiken naar de donkerste plekken. Er waren veel honden. De man wist dat hij niets tegen hen zou kunnen beginnen. De jacht was meedogenloos. Hij kon bijna het gehijg van de honden al horen, en de honden gilden bijna. Nog nooit was de man zo bang geweest. Zijn binnenste leek over te lopen van zweet. Na een tijdje bereikte hij een huisje. Snel ging hij naar binnen en deed de deur achter hem dicht. Al snel omsingelden de honden het huis. De man rende op de trap naar boven waar een man en een vrouw in bed lagen. Aan de muur hing een geweer. De man greep het geweer, en knalde door het raam een paar honden neer. De man op het bed stond op, liep naar de man met het geweer toe, en sprak : 'Welkom, welkom, in het land van plezier.' De man met het geweer keek hem vreemd aan, terwijl ze beiden de honden jankend hoorden wegrennen.

'Pardon, ze hebben .... ze hebben haar verscheurd,' zij de man met het geweer.

'Wie hebben ze verscheurd ?' vroeg de man die net van het bed was opgestaan.

De man met het geweer begon te snikken.

'Oh, ik begrijp het al. Je bent je geliefde kwijt, je liefje,' zei de man, terwijl ook de vrouw opstond.

'Maar goed, je bent hier veilig. Je hebt die honden lelijk te pakken gehad.'

De man greep een ander geweer onder het bed vandaan, en sprak : 'Kom, we gaan op hondenjacht.'

Even later waren ze beiden weer buiten, en zochten naar de honden, die ze later op een open plek vonden. Ze knalden ze allemaal af.

'Wat bedoelde je met 'dit is het land van plezier,' vroeg de ene man.

De andere man zei niets. 'Dat zul je wel zien,' zei hij even later. Beiden liepen ze naar een kasteel toe wat leegstond. 'Hier kan je voorlopig blijven,' zei de man. 'Ga niet naar huis, want de honden zullen je pakken. Er zijn hier zoveel wilde honden.'

De man knikte, en ging het kasteel binnen. De andere man ging weer terug naar zijn eigen huisje.

In het kasteel keek de man zijn ogen uit. Hij was moe, sloot de deuren, en ging in een kamer in een bed liggen. De volgende ochtend was hij vroeg wakker. Hij besloot het hele kasteel te bezichtigen. In een torenkamertje lagen een man en een vrouw. 'Heb je het gehoord van de honden ?' vroeg de vrouw.

'Ja, ik weet er alles van,' zei de man die net was binnengekomen.

‘Nee, je begrijpt me niet,’ zei de vrouw. ‘Ik bedoel .... ach laat maar.’

‘Nee, vertel het hem,’ zei de man die naast haar lag.

‘Okay,’ zei de vrouw. ‘Wij waren allemaal achternagejaagd door de honden, en kwamen hier, in het land van plezier.’

Plotseling begonnen de ogen van de vrouw gelig te worden. Ze omhelsde de man die naast haar lag, kuste hem, en sprak : ‘Wij verloren allemaal een partner aan de honden. Maar kijk, hier vinden we er één terug.’

‘Waar heb je het over,’ vroeg de man die in de deuropening stond.

‘Nou,’ zei de vrouw geheimzinnig, ‘jij zal hier ook een nieuw maatje terugvinden.’

‘Oh, maar daar heb ik helemaal geen zin in,’ zei de man in de deuropening.

‘Maar terug naar huis kun je niet,’ zei de vrouw. ‘Want de honden zullen je pakken.’ Buiten hoorden ze geblaf, en de schrik sloeg de man weer om het hart. ‘Zoek je maatje op, schat,’ zei de vrouw, ‘want zij die hier dagen alleen blijven zullen het kasteel uitmoeten, en aan de honden overgeleverd zijn.’

‘Pardon ?’ zei de man. ‘Wie bepaald dat ? Ik mocht hier voorlopig blijven, en ik hoop dan weer naar huis te kunnen gaan. Ik zal zeker de dood van mijn geliefde moeten verwerken in een diepgaand rouwproces.’

De vrouw begon te lachen. ‘Er is geen weg meer terug. Elke dag groeit het aantal honden. Ze hokken hier snel, en daar valt echt niet tegen op te jagen. Zij van het huisje zijn allang dood. De heer van het kasteel zal het niet toestaan dat je hier nog iets langer blijft dan een paar dagen, tenzij je een nieuw maatje vindt.’

‘Hoe bedoel je ?’ vroeg de man. ‘Hoe kan het dat zij die van het huisje zijn allang dood zijn ? En wie is de heer van het kasteel ?’

Weer begon de vrouw te lachen, en omhelsde de man naast haar nog een keer, en zei terwijl ze hem kustte : ‘Er is alleen leven mogelijk in het kasteel. De rest is aan de honden overgeleverd. Ze zullen het echt niet lang volhouden, en tenslotte zijn ze al jaren dood .... hahaha .... Er is geen ontsnapping mogelijk uit het kasteel .... Tenzij je voer voor honden wil zijn ...’

De man draaide zich om, wilde weglopen, maar vroeg toen : ‘Waar kan ik dat maatje vinden ?’

Maar de man en de vrouw die met elkaar waren zeiden niets meer. De man liep weg, en na een lange tocht door het kasteel kwam hij in een andere toren terecht waar hij een vrouw in een kamer zag liggen. De vrouw was omringd door honden. De man schrok. ‘Ze zijn maar opgezet hoor,’ zei de vrouw. De man haalde diep adem. Als dit zijn maatje moest zijn, dan ging de man nog liever gewoon dood. De vrouw had iets arrogants over haar, en iets dominants. Ze leek totaal niet op zijn vorig liefje. Na een lange zwerftocht door het kasteel kwam hij in een andere toren waar een andere vrouw zat. Hij moest nu snel beslissen, tenzij alles wat die andere vrouw had gezegd een leugen was. ‘Pardon ?’ vroeg de man. ‘Wie is de heer van het kasteel, en wat zijn zijn bedoelingen ?’

De vrouw begon te glimlachen. ‘Wat heb je er voor beeld bij ? Wie denk je ?’ Toen vertelde de man het hele verhaal, terwijl de vrouw in lachen uitbarstte. ‘Nou, deels is het wel waar, maar als je geen maatje vind, dan wordt je niet uit het kasteel gezet voor de honden .... Nee, het is allemaal veel erger .... Dan zal de heer van het kasteel zelf met je afrekenen ....’

De man schrok. Wat kon hij verwachtten ? Wie was die heer van het kasteel, en wat zou hij doen ? De vrouw schudde met haar hoofd van het lachen, en de man begon zich heel ongemakkelijk te voelen. ‘Uit hoeveel vrouwen kan ik kiezen, en voor wanneer moet dat gebeuren ?’ vroeg de man. De vrouw wees op een poster waarop de meest verschrikkelijke vrouwen stonden vol prestige, verwaandheid en tuttigheid. Hij kon zich geen vreemder gezelschap bedenken. ‘Nou, lever me dan maar over aan die heer van het kasteel,’ zei de man. De vrouw greep de man, deed hem handboeien om, en leidde hem naar een donkere kamer waarin een oude man zat. ‘Zo,’ zei de oude man, ‘ik neem aan dat je geen keuze kon maken ? Goed, dan zul je geworpen worden in de vrouwenput waar de armste en vieste vrouwen leven.’

‘Alles beter dan dat tuig op die poster,’ zei de man.

De man werd naar een put geleid, en daar ingeworpen, waardoor hij helemaal onder de modder kwam te zitten. De oude man begon te lachen, en ook de vrouw. Even later kwamen er nog meer vrouwen om de put heenstaan om de man uit te lachen. De vrouwen in de put leken op holbewoners, en de man keek recht in allerlei gangen die bereikt konden worden vanuit de put. Hier leefden de vrouwen. De man kreeg erge medelijden met hen. De vrouwen waren zo paranoïde en zo depressief dat ze hem niet bij hen lieten. De man besloot maar in het midden van de put te blijven.

Hier leidde hij een eenzaam bestaan. Elke dag werd hem voedsel toegeworpen. Hij dacht terug aan de honden, en wilde dat hij door de honden zou zijn verscheurd, maar hier waren geen honden, en hij moest leven met zijn wonden. Hij begreep dit kasteel niet. Totdat de oude man hem op een dag uit de put liet komen.

‘Wie zijn die vrouwen, wat heb je met hen gedaan ? Ze zijn wild en onbereikbaar,’ vroeg de man.

‘Maar ze hebben je al die tijd in leven gelaten,’ zei de oude man.

‘Ik had liever dat ze me hadden verscheurd, want het is daar geen leven. Ik ben nog liever dood,’ zei de man.

‘Ik zal je vertellen wie zij zijn,’ zei de oude man. ‘Eens werden ook zij door honden nagejaagd, en kwamen hier terecht, en vonden geen maatje.’

‘Waarom hebt u mij nu uit de put gehaald ?’ vroeg de man.

‘Omdat ik hoopte dat je je maatje in de put zou vinden,’ zei de oude man.

Toen werd de man in een ander put geworpen. Deze put was veel dieper, en hij gleed helemaal door de modder door allerlei gangen heen, totdat hij in een grote modderpoel terechtkwam. Hier was niemand, en hij begon een lange tocht onder de grond, totdat hij uiteindelijk uitkwam op een plek dichtbij zijn huis. Hij was blij dat hij het nare uitstapje naar het bos had overleefd. Hij zou nooit meer teruggaan naar het bos. Wel moest hij aan zijn geliefde denken, die hij in het bos had verloren. Thuisgekomen kreeg hij de schrik van zijn leven toen hij zijn liefje gewoon in bed zag liggen. Hij maakte haar wakker, en vertelde wat er was gebeurd. ‘Ik was helemaal niet met je in het bos,’ zei de vrouw. ‘En honden ? Ik weet niks van honden.’ De man staat voor een raadsel. Zou hij het maar gedroomd hebben ?

Einde

Wilde Honden II

Een man en een vrouw waren in het bos. Na een tijdje werd hun rust verstoord door geblaf van honden in de verte. Het geblaf begon dichter bij te komen, en de man en de vrouw begonnen bang te worden. Snel pakten ze hun spullen en renden van het geluid vandaan. Ze renden tussen de bomen en door struikjes heen, en kwamen na een lange tocht in een klein hutje terecht. Hier besloten ze te rusten, maar al snel hadden de honden hen gevonden. De honden waren woest, en probeerden door de deur en de ramen binnen te komen, maar gelukkig zat alles dicht. Maar meer en meer honden leken het hutje te omsingelen, en probeerden de deur open te krijgen. Overal om hen heen hoorden ze gekras. De honden probeerden een opening in het hutje te krijgen. Ze wisten dat ze niet meer konden vluchten, en ze wisten ook dat ze het niet overleefden als de honden erin zouden

slagen binnen te komen. Daarom besloten ze maar gewoon verder te gaan met hun liefkozen. Misschien was het wel de laatste keer. Hun harten gingen tekeer van angst. Ze kusten elkaar. Toen brak de muur open, en de honden stortten zich op de liefkozende man en vrouw. Ze werden allebei flink gebeten. Onder het bloed strompelde de man weg, terwijl de vrouw gegrepen werd. De honden sleurden de vrouw mee naar hun hol, terwijl de man kon ontsnappen.

Gelukkig lieten ze de vrouw in leven, alhoewel ze erg verwond was. Ze moest nu eten wat de honden haar brachten, en leefde sindsdien in gevangenschap. De man hield veel verschrikkelijke littekens aan de vechtpartij over, en dacht daarbij dat hij haar verloren had. Maar op een dag ontdekte een wandelaar de gevangenschap van de vrouw, en ook kwam de man het al snel te weten. Ze besloten een hele goede jager vanuit het buitenland over te laten komen om de honden uit te schakelen. Dat lukte deels, maar de laatste hond viel de jager aan. De jager kwam om het leven, en de hond ging terug naar zijn prooi in het hol. De hond verkrachtte de vrouw, en na een tijdje baarde de vrouw twee honden. De vrouw voelde zich zo vies dat ze nooit meer naar de samenleving terugwilde. Ze vonden haar na vele jaren toen de honden alledrie al dood waren. De vrouw was paranoïde en herkende de man niet eens meer. Ook sprak ze haar taal niet meer.

De vrouw begon agressief gedrag te vertonen, en iedereen vertrok. Ze moesten de keuze van de vrouw respecteren. Maar op een dag, vele jaren later, stond de vrouw ineens bij de man voor de deur. Ze leek hem nu wel weer te herkennen, en toen hij opendeed duwde ze hem zachtjes naar binnen. Ze gingen naar de kamer en ze omhelsde hem. Achter hen hing een schilderij van wilde honden, en als wilde honden omhelsden ze elkaar. Maar naar het gevaarlijke bos zouden ze nooit meer teruggaan.

Einde

De Wilde Hond

Ze woelde in haar slaap als een wilde hond.
Ze zou degene die haar man om het leven had gebracht wel willen aanvallen en hard bijten,
Ze droeg de littekens ervan op haar hart.
In haar dromen ging ze op jacht, op zoek naar de moordenaar van haar man,
maar zonder resultaat. En zo was het ook in het dagelijks leven.
Zij moest met deze wond leven.

Ze leefde als een wilde hond.

De dominee kwam haar vaak opzoeken,
En dan las hij voor uit gedichtenboeken, of hij vertelde verhalen,
Door de dominee kwam ze er doorheen.
De gesprekken inspireerden haar, en gaven haar rust, als een veilige haven.
Maar als hij weg was, dan had ze het moeilijk.
Gelukkig kwam de dominee vaak, heel vaak.

Ze ging niet naar de kerk, nee,
Daar deden ze te moeilijk,
Maar voor de dominee had ze een zwak.
Hij worstelde zelf ook met een aantal dingen.
De dominee was altijd haar steun en toeverlaat.

Ze woelde in haar slaap,
Ze dacht aan de dominee en haar man die dood was,
De dader was nooit gevonden, maar hij was om het leven gebracht door messteken,
In haar gedachten was zij altijd op zoek, altijd op jacht,
Nooit had ze rust, alleen als de dominee er was.

Op een dag nam hij haar mee naar een sprookjespark,
Ze kon zo alles een beetje relativeren aan de hand van sprookjes,
En aan het einde van de dag nam hij haar mee naar een restaurant.
Het was een Oosters restaurant met vreemde plaatjes aan de muur.
Een andere keer nam hij haar mee naar een restaurant met jachtplaatjes aan de muur.
Op sommige plaatjes stonden wilde honden,
Al zou het alleen maar gaan om deze plaatjes te zien, dan zou ze naar het restaurant gaan,
Het inspireerde haar, want voor haar waren de wilde honden een beeld van gerechtigheid,
En ze had het gevoel alsof er geen gerechtigheid was op aarde.
De wilde honden waren voor haar een beeld van de hemel,
Hun jacht zou wel slagen.

De dominee legde haar uit dat de wilde hond een metafoor is van wat we niet begrijpen,
We zijn op zoek, maar we vinden het niet,
Dat wat we verloren hebben krijgen we niet terug,
Maar op een dag zullen we het wel begrijpen,
En dan kunnen we pas echt zeggen dat de jacht geslaagd is,
Als wij zelf gegrepen zijn door de wilde hond.